

Z obsahu:**Ano, já věřím!**

Homilie Jana Pavla II.
na zahájení XV.
světového dne mládeže
v Římě 15. srpna 2000

- strana 2 -

Výchova člověka

Dr. Tomáš Biernat

- strana 4 -

Spiknutí

proti našemu štěstí

- strana 5 -

Vychovávat. Ale jak?

- strana 5 -

Marilyn Monroe, nebo

Terezie z Lisieux?

- strana 6 -

Ve jménu větší lásky

A. Leonard, biskup
z Namuru

- strana 9 -

Nedej si uloupit

své štěstí

- strana 9 -

Kontrarevoluce

- strana 9 -

Skrytá forma

bez-božectví (dokončení)

- strana 10 -

Concepcion Cabreara
de Armida

Vedle povolání být
matkou mnoha dětí byl
celý její život jednou
velkou mystickou
zkušeností zaměřenou
na tajemství kříže...

- strana 13 -

*Povoláním člověka
je hledat pravdu.*

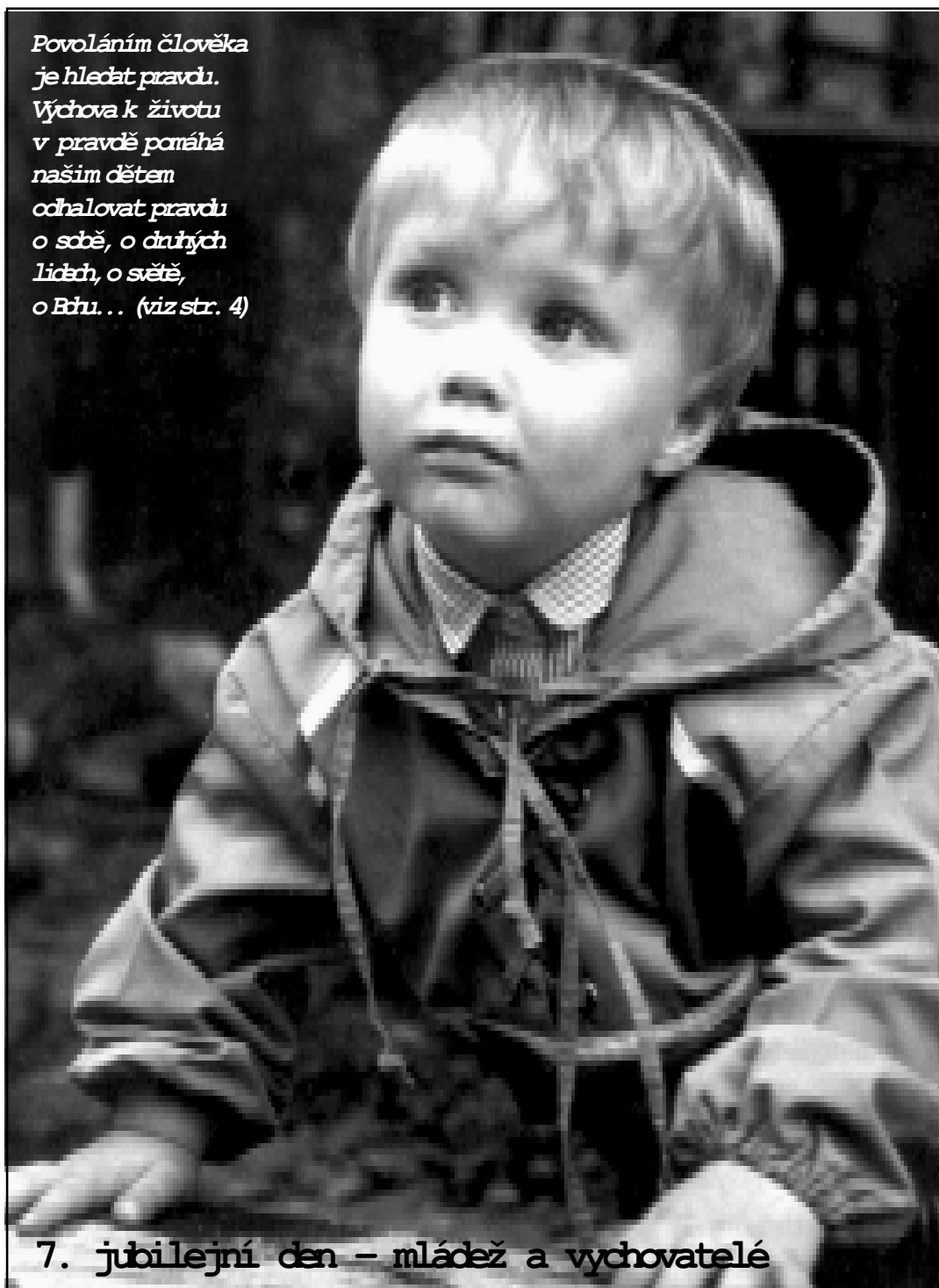
*Výchova k životu
v pravdě pomáhá
našim dětem*

odhalovat pravdu

o sobě, o druhých

lidích, o světě,

o Bohu... (viz str. 4)

7. jubilejní den – mládež a vychovatelé

Ano, já věřím!

Homilie Jana Pavla II. na zahájení XV. světového dne mládeže v Římě 15. srpna 2000

Draží přátelé, kteří jste urazili tolik, tolik kilometrů různými dopravními prostředky, abyste přišli sem do Říma na hroby apoštolů, dovolte mi, abych začal své setkání s vámi tím, že vám položím otázku: Co jste přišli hledat? Jste zde, abyste slavili své Jubileum: Jubileum mladé církve. Vaše cesta není jakákoliv cesta: vyčali jste se na cestu nejen kvůli rozptýlení nebo kultuře. Tedy dovolte, abych opakoval otázku: Co jste přišli hledat, nebo lépe řečeno, koho jste přišli hledat?

Odpověď může být jen jedna: přišli jste hledat Ježíše Krista! Ale Ježíš Kristus přišel první, aby hledal vás. Proto slavit Jubileum nemá jiný význam než ten, oslavovat Krista a setkat se s ním, Slovem, které se stalo tělem a přebývalo mezi námi.

Slova Prologu sv. Jana, která právě zazněla, jsou v určitém smyslu »vizitkou«. Vyzývají nás, abychom upřeli pohled na jeho tajemství. Ona slova jsou zvláštním poselstvím určeným vám, drahá mládeži: *Na počátku bylo Slovo a Slovo bylo u Boha a Bůh byl Slovo. To bylo na počátku u Boha* (Jan 1,1-2).

Když nám evangelista ukazuje na Slovo, které je jedné podstaty s Otcem, věčné Slovo zrozené jako Bůh z Boha a světlo ze světla, uvádí nás do srdce božského života, ale také k prameni světa. Toto Slovo totiž stojí na počátku celého stvoření: *Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic z toho, co povstalo* (Jan 1,3). Celý stvořený svět, dříve než se stal skutečností, byl Boží myšlenkou, Bůh jej chtěl ve věčném záměru své lásky. Když tedy pozorujeme svět v hloubce a ne-

cháme se uchvátit moudrostí a krásou, kterou do něho Bůh vložil, můžeme již z něho čerpat úvahu o onom Slovu, které nám biblické zjevení odhaluje v plnosti ve tváři Ježíše z Nazareta. Určitým způsobem stvoření je jeho prvním »zjevením«.

Zpráva Prologu pokračuje takto: *V něm byl život a život byl světlem lidí. To světlo svítí*

v temnotě a temnota ho nepohltila (Jan 1,4-5). Pro evangelistu je život světlem a smrt – opak života – představují temnoty. Skrze Slovo povstal všechen život na zemi a ve Slovu nachází své konečné naplnění.

Tím, že ztotožňuje život se světlem, má Jan na mysli také onen zvláštní život, který nespočívá prostě v biologických funkcích lidského organismu, ale pramení z účasti na životě samotného Krista. Evangelista říká: *Na svět přišlo pravé světlo, které osvětluje každého člověka* (Jan 1,9). Takového osvětlení se lidstvu dostalo o betlémské noci, když věčné Slovo Otcovo přijalo tělo z Marie Panny, stalo se člověkem a narodilo se na tomto světě. Od té doby každý člověk, který má skrze víru účast na tajemství této události, zakouší v určité míře toto osvětlení.

Sám Kristus, který se představuje jako světlo světa, řekne jednoho dne: *Dokud máte svět-*

lo, věřte v to světlo, abyste byli syny světla (Jan 12,36). Je to výzva, kterou si Kristovi učedníci předávají z generace na generaci a snaží se uskutečnit ji v každodenním životě. V souvislosti s touto výzvou sv. Pavel napíše: *Žijte jako děti světla; ovoce světla totiž spočívá ve všestranné dobrotě, spravedlnosti a životě podle pravdy* (Ef 5,8-9).

V srdci Janova Prologu je zpráva, že *Slovo se stalo tělem a přišlo, aby přebývalo mezi námi* (1,14). O něco dříve evangelista vysvětlil: *Do vlastního*

věk je bytost povolána ke slávě.

Tyto dni, které strávíte společně v Římě v rámci Světového dne mládeže, měly by pomoci každému z vás, abyste viděli jasně slávu, která je vlastní Božímu Synu a ke které jsme v něm povoláni od Otce. Proto je třeba, aby rostla a upevňovala se vaše víra v Krista.

Mladí přátelé, o této víře totiž dát před vámi svědectví na hrobu apoštola Petra, jehož nástupcem jsem z vůle Páně jako biskup Říma. Dnes vám chci především říct, že pevně věřím v Krista, našeho Pána. Ano, já věřím a osvojuji si slova apoštola Pavla: *Tento život v těle žiji ve víře v Božího Syna, protože on mě miloval a za mě se obětoval* (Gal 2,20).

Vzpomínám si, jak jsem se od dětství ve své rodině učil modlit a svěřovat se Bohu. Vzpomínám na prostředí famosty, která nesla jméno sv. Stanislava Kostky, kterou jsem navštěvoval v Děkňkách v Krakově. Vedli ji otcové salesiáni, od nichž jsem přijal základní formaci pro křesťanský život. Nemohu zapomenout na zkušenosti války a léta práce v továrně. K definitivnímu zranění mého kněžského povolání došlo v období druhé světové války během okupace Polska. Tragédie války dala procesu zranění mé životní volby zvláštní kolorit. V této souvislosti se ve mně stále více ukazovalo světlo: Pán chce, abych se stal knězem! Vzpomínám s dojetím na onen okamžik svého života, kdy jsem ráno prvního listopadu 1946 přijal kněžské svěcení.

Moje Credo pokračuje nyní v mé službě Církvi. Když 16. října 1978 po zvolení na Petrův stolec mně byla adresována otázka »Přijímáš?«, odpověděl jsem: »V poslušnosti i ve víře v Krista, mého Pána, v důvěře

Pokračování na str. 4

Lidská tradice

Zamyšlení nad nedělními
liturgickými texty

Z lidského srdce vycházejí zlé myšlenky

Přijmeš-li Pánovo pozvání a vypravíš se za ním co nejdříve, zastihneš ho v situaci, kdy se opět dostává do sporu s předními židovskými představiteli. Farizeové a někteří ze zákoníků bedlivě sledují každý krok, který učiní Ježíš i jeho učedníci. Dnes se jim nelíbí, že Ježíšova družina se chová jakoby po svém a neřídí se ve všem souborem předpisů, kterým oni přikládají tak velký význam. Jejich jednání ti možná nebude cizí, když si připomeň, jak se i ty někdy cítíš pohoršen, když lidé kolem tebe nesdílejí některé tvoje doboje, na kterých si ty sám právě zakládáš.

V Ježíšově reakci můžeš najít lék na podobná zbytečná pohoršení. Že by Syn, který je poslušný až k smrti⁽¹⁾, naváděl své učedníky k zanedbávání přikázání? Skutečnost je právě opačná. Ti, kteří tu dťejí proti němu vystupovat v roli žalobců, sami zaslouží, aby byli důrazně pokáráni. Dej dobrý pozor na to, co jim Pán vytýká: Jejich obřadní úkony, které tak vyžadují, jsou před Bohem bezcenné, protože jejich srdce je daleko od něho. Jejich hojně a nápadně vnější skutky mají totiž zakrýt skutečnost, že ve svém nitru *opustili Boží přikázání*. Tento střet s nesprávnou praxí je tedy nutný, protože Syn člověka přišel právě proto, aby obnovil původní smysl a podstatu Zákona, který jeho Otec dal Božímu lidu, když byl na cestě do zaslíbené země.

Bůh rozhodl, že nám dá život skrze slovo pravdy. Jeho přikázání tedy nejsou přítěží ani omezením. Nebyl žádný jiný národ, který by měl tak *spravedlivá a moudrá nařízení*. Ale tento vyvolený a mezi všemi milostněný národ pro své pohodlí, pro svou tvrdobojnou zlobu nedbal na Hospodinovo slovo: *Nic nepřidáte a nic neuberete*. Budete v mých moudrých přikázáních hledat a zachovávat ten smysl, který já do nich vkládám k vašemu prospěchu a k vaší spáse, abyste *vešli do země, kterou vám chce dát Hospodin, váš Bůh*.

Boží nařízení jsou skutečně nanejvýš moudrá a rozumná. Lidské zákonodárství by se stalo zbytečným, kdyby všichni lidé spontánně zachovávali Boží zákonodárství. Ale lid tvorbí je přidával ustanovení lidská, jako by vnější omývání mohlo zakrýt, že srdce jsou poskvrněna *smilstvím, chamtivostí, závistí, zlostí a opovážlivou pýchou*.

Pán přišel nejen, aby nás znovu naučil, jaká je Otcova vůle, ale jako *velikonoční Beránek* vynesl na kříž onen *starý kvas*, abychom opět

žili podle Božího záměru s *upřímností a životem podle pravdy*⁽²⁾.

Čeho však jsi svědkem po dvou tisíciletích? Pán nám může opakovat plným právem a s ocelým důrazem: *Opustili jste Boží přikázání a držíte se lidské tradice*. Lidé vsadili všechno na svou novou modlu: vlastní rozkoš a vlastní uspokojení.

Jaká je tedy dnes lidská tradice? Že je ti dovoleno všechno, co ti působí potěšení, že na to všechno máš nárok, jako by už žádná zvrácenost nebyla zvráceností. *Zrušili Boží slovo svým podáním a tak je odevzdávali dále*⁽³⁾, až z Božích přikázání nezbylo vlastně nic. Pranic nedbali výstrahy, kterou dal spolu se svým zákonem: *Nic z toho neuberete*. Ubrali všechno, až ubrali ze svého srdce veškerou úctu k jedinému a pravému Bohu. Nezávidí národu, *kterému je Bůh blízko*, naopak, holedbají se tím, že se zbavili Boha. V jejich očích nejsou jeho přikázání *moudrá a rozumná*, prohlašují o nich, že jsou omezením svobody a práva.

Dokud je tu někdo, kdo nepřijal tuto jejich tradici, kdo se nechová jako oni, nanužuje jejich sebejistotu. Pocitují to jako svoje zhození, když někdo svým vlastním životem uvádí v pochybnost jejich přesvědčení, že už není Božího zákona. Jestliže je provokuješ tím, že se chováš jinak, světáci k tobě přicházejí, a ptají se podrážděně: Jak to, že se neřídíš podle naší tradice? My všichni si přece počínáme tak a tak. Proč ty se tak nechováš?

Ať se svět kolem tebe tváří jakkoliv sebejistě a pokrokově, nedej se zastrašit ani jeho naléhající většinou. Zachovej si svůj *dobrý úděl, dokonalý dar, který přichází od Otce světěl*. Zůstávej věrný Pánu, neboť tím, že se držíš jeho rozhodnutí, nejsi někým, kdo zastává, nýbrž jsi naopak *jako prvotina ze všeho, co stvořil*. Odmítej každou výčitku, jako by ses chtěl zavírat do ghettu, vždyť neděláš nic jiného, než že se chceš zachovat *neposkvrněným od světa*. Kdybys byl zavřený v ghettu, svět by tě neviděl a nevidil bys mu. Když však na tebe naléhá po dobrém i po zlém, aby ses obrátil k jeho tradici, zůstávej k světu dostatečně otevřen, neboť k němu promlouvá důrazně tvůj znepokojující příklad. Pros svého Pána, aby tě zachovával ve svém slově a očisťoval tvé srdce, aby z něho nevycházelo nic, co poskvrňuje: *Pane, připočti mě k těm, kdo žijí bezúhonně, jedhají spravedlivě, kdo ze srdce zastávají pravdu, abych směl přebývat na tvé svaté hoře*⁽⁴⁾.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Fil 2,8; ⁽²⁾ 1 Kor 5,8; ⁽³⁾ srov. Mk 7,13

⁽⁴⁾ srov. resp. žalm 15

Liturgická čtení

1. čtení – Dt 4,1-2.6-8

Mojžíš řekl lidu toto: „Nyní, Izraeli, poslouchej nařízení a ustanovení, která vás učím zachovávat, abyste žili a šli obsadit zemi, kterou vám chce dát Hospodin, Bůh vašich otců. Nic nepřidáte k tomu, co vám přikazuji, a nic z toho neuberete, ale budete zachovávat příkazy Hospodina, svého Boha, které já vám přikazuji.

Zachovávejte je a plňte, neboť tak budete v očích národů moudří a rozumní: uslyší o všech těchto nařízeních a řeknou: Skutečně, moudrý a rozumný je tento velký národ! Neboť kde je tak velký národ, jemuž by byli bohové tak blízko, jako je Hospodin, náš Bůh, kdykoli ho vzýváme. A kde je tak velký národ, který by měl spravedlivá nařízení a ustanovení, jako je celé toto zákonodárství, které já vám dnes prohlašuji.“

2. čtení – Jak 1,17-18.21b-22.27

Bratři moji nejmilější! Každý dobrý úděl, každý dokonalý dar přichází shora, sestupuje od Otce světěl, u něhož není změna ani zatemnění, jaké je působeno (u hvězd) otáčením. On rozhodl, že nám dá život slovem pravdy, abychom byli jako prvotiny ze všeho, co stvořil.

Buďte vnímaví pro slovo, které do vás bylo vloženo jako semeno a může zachránit vaši duši. To slovo však musíte uvádět ve skutek, a ne abyste ho jenom poslouchali. To byste klarali sami sebe. Zbožnost ryzí a bezvadná před Bohem a Otcem je toto: ujímat se sirotků a vdov v jejich tísní a uchovat se neposkvrněným od světa.

Evangelium – Mk 7,1-8.14-23

Kolem Ježíše se shromáždili farizeové a někteří z učitelů Zákona, kteří přišli z Jeruzaléma. Všimli si, že někteří z jeho učedníků jedí rukama obřadně nečistýma, to je neumytýma. Farizeové totiž a všichni Židé se drží podání předků a nejedí, dokud si pečlivě neumyjí ruce; po návratu z trhu nejedí, dokud se celí neopláchnou, a je mnoho jiného, co přejali a čeho se drží: omývání pohárů, džbánů a měděných nádob.

Proto se ho farizeové a učitelé Zákona ptali: „Proč se tvoji učedníci nechovají podle podání předků, ale jedí obřadně nečistýma rukama?“

Pokračování na str. 8

Výchova člověka

Povoláním člověka je hledat pravdu. Pravdu hledáme celý život. Stále si klademe těžké otázky: Jaká je pravda o mně jako o člověku, otci, manželovi, pracovníkovi?

V úvahách o výchově se často vyzvedává otázka pravdy. Hovoří se o výchově k pravdě, výchově skrze pravdu. Pravda je ve výchově přítomná různým způsobem. Nejde jen o to »říkat dětem pravdu«, i když je to velmi důležité. Důležitější je pravda našeho života, svědectví, jaké vydáváme sami sebou v každodenních situacích.

Podívejme se, jak to může vypadat den co den. Učíme lásce k bližním, ale nemáme úctu k vlastnímu manželovi. Bojujeme proti agresivnímu chování dětí, ale nečtíme na svůj jazyk. Varujeme před zlozvyky, ale sami jsme jejich otroky. To je pak výchova »s přimhouřením oka«, výchova »jako...« Dítě, které deklarované hodnoty nepozoruje v životě svých rodičů, může vždy říct: »To, co po mně chcete, není pravda, protože to sami neděláte – jednáte jinak, než mluvíte.« Jestliže vychovatel je »falešný«, i hodnoty se stávají »falešnými« a celá výchova se stává nepravdivou. Týká se nás to, k čemu vychováváme? Neprovádíme jakýsi druh vychovatelského podvodu?

Přijetí moderního názoru, že všechno je relativní, závislé na okolnostech, situaci, zorném úhlu, vede k relativizované výchově, ale je to ještě vůbec výchova když v ní scházejí stálé, trvalé a nezávislé hodnoty? Velký humanista Albert Schweitzer v jedné své přednášce řekl, že zná tři metody účinné výchovy: první: vlastní příklad, druhá: vlastní příklad a třetí: vlastní příklad. Živý příklad je nejlepším dokladem, že Pravda žije a že hodnoty, o kterých mluvíme, jsou pravdivé.

Je třeba demaskovat určitý postoj, který je charakteristický pro mnohé z nás rodičů. Při výchově dochází často k lícovému podvodu: klameme děti,

že jsme lepší než ve skutečnosti. Nemáme rádi, když nás děti přistihnou při omylu, chybě, či slabosti. V obavě před kompromitací si pomáháme většími nebo menšími podvody. Že by lež byla »menším zlem« než nevýhodná pravda? V obraně před

bolestnou pravdou vytváříme různé mýty na svoje téma, např. mýtus vlastní neomylnosti, pravdomluvnosti, spravedlivosti: »matka nikdy nelže«, »otec se nikdy nemýlí«, »rodiče jsou vždy spravedliví«... Klameme sebe i vlastní děti. Je třeba pamatovat na vnitřní sílu klamu, o které psal Antoine de Saint-Exupéry: »Když někdo uvěří falešné zprávě, pak její tato zpráva poznamená, protože bude jako klíčící zmo, rozroste se a rozvětví. A když její budu chtít vyvést z omylu, ukáže se, že se zabydlel ve svém omylu.«

Přiznal ses, tatínku, svému dítěti někdy k omylu? Stalo se ti, že jsi je poprosil o prominutí své prohlivosti, unáhlení, zlosti? Takové nepříjemné otázky jsou výzvou, abychom se postavili čelem k pravdě, ale jen tím způsobem můžeme dosáhnout, aby naše děti byly otevřené k hledání pravdy o sobě a učily se pokorě vzhledem k vlastním hříchům a slabostem.

Není možno hovořit o pravdě v odtrženosti od svěcenní člo-

Pokračování ze str. 2
v Matku Krista a Církvu, navzdory velkým těžkostem, přijímám.« (Redemptor hominis, 2) Od té doby se snažím rozvíjet své poslání a čerpám každý den světlo a sílu z víry, která mě spojuje s Kristem.

Ale moje víra, podobně jako ona Petrova a jako víra každého z vás není jen mým dílem, mým přilnutím k pravdě Krista a Církvu. Ona je podstatně a především dílem Ducha svatého, darem jeho milosti. Pán dává mně, podobně jako dává vám svého Ducha, abychom mohli říct »Credo«, a posluhuje si námi, abychom o něm vydávali svědectví ve všech úhlech světa.

Draží přátelé, proč jsem vám chtěl na počátku vašeho Jubilea nabídnout toto osobní svědectví? Učinil jsem tak, abych ozřejmil, že cesta víry prochází vším tím, co prožíváme. Bůh působí v konkrétních a osobních událostech každého z nás: skrze ně, často způsobem opravdu tajemným, se nám představuje Slovo, které se *stalo tělem* a přišlo, aby přebývalo mezi námi.

Draží chlapi a děvčata, nedovolte, aby čas, který vám Pán dává, uplynul, jako by to byla náhoda. Sv. Jan nám řekl, že všechny věci se uskutečnily v Kristu. Věřte tedy pevně v něho. On řídí historii jednotlivců stejně jako historii lidstva. Kristus určitě respektuje naši svobodu, ale ve všech slavných nebo trpkých událostech nepř-

stává nás žádat, abychom věřili v něho, v jeho Slovo, ve skutečnost Církvu, v život věčný.

Nikdy si proto nemyslete, že jste v jeho očích neznámí, jako počet v anonymním davu. Každý z vás je pro Krista drahocenný, každého osobně zná, něžně miluje, i když si toho někdo není vědom.

Draží přátelé, sřetňující s celým zápalen svého mládí k třetímu tisíciletí, prožijte intenzivně příležitost, kterou vám nabízí Světový den mládeže v této Církvu Říma, která je více než kdy jindy vaší Církvu. Nechte se formovat Duchem svatým. Zaukuste modlitbu a nechte Ducha svatého, aby hovořil k vašemu srdci. Modlit se znamená věnovat část vlastního času Kristu, setrvat v mlčenlivém naslouchání jeho Slovu, dát mu zaznít ve svém srdci.

V těchto dnech, které jsou jakoby velkým týdnem duchovních cvičení, rozdělte si okamžiky mlčení, modlitby a ušlechposti. Proste Ducha svatého, aby osvětlil vaši mysl, proste ho o dar živé víry, která by dala provždy smysl vašemu životu, zakořeněnému v Kristu, vtěleném Slovu.

Nejsvětější Maria, která porodila Krista skrze působení Ducha svatého, Maria *Salus Populi Romani* a Matka všech národů, svatí Petr a Pavel a všichni ostatní svatí a mučedníci této církve i vašich církve kéž vás posilují na vaši puti.

Bolletino Vaticano,
15. 8. 2000

Mladí před bází Likou sv. Jana v Lateráně

věka. Jan Pavel II. velmi zdůrazňuje vazbu mezi pravdou a lidským svědomím: »Význam vnitřního dialogu se sebou samým není možno docenit. Ve skutečnosti je to dialog člověka s Bohem, Tvůrcem práva a prvním Vzorem a konečným Cílem člověka.« Svědomí je, jak říká papež, »svatým prostorem, kde Bůh promlouvá k člověku«.

Jako rodiče si musíme být vědomi, že máme povinnost ukazovat celým svým postojem úctu k pravdě. Tím způsobem učíme děti, jakou hodnotu má pravda a jakým způsobem k ní můžeme dospět. Dětem musím připomínat, že Boha nikdo nikdy neoklame. Aby se pravda mohla ukázat, je třeba připravit patřičný prostor. Již Platon připomíná, že pravda vyžaduje od člověka očistu. Teprve očištění od nepravosti, smýslnosti a egoismu připravuje místo pravdě. Takovým místem očištění je svatá zpověď. Při zpovědi se musíme přiznat ke svým slabostem a chybám, protože to je podmínka odpuštění. Dovednost přiznat omyl je jednou z hlavních cest dosažení pravdy. Je třeba pamatovat, že výchova je také předmětem zpytování svědomí tak jako každá jiná oblast našeho života.

Výchova k životu v pravdě pomáhá našim dětem odhalovat pravdu o sobě, o druhých lidech, o světě a o Bohu. To je jedna z podmínek, aby naše děti byly v budoucím životě pravdomilovnými lidmi. Co to znamená být v každodenním životě otevřen k pravdě? Marcus Aurelius to vyjádřil takto: »Jestliže mi někdo zdůvodní a přesvědčí mě, že špatně smýšlím nebo jednám, s radostí svůj postup změním. Hledám totiž pravdu a ta ještě nikdy nikomu neškodila. Škodí si však ten, kdo setrvává v bludu a nevědomosti.«

Těm, kdo hledají pravdu, přišel na pomoc Ježíš, když řekl: *Já jsem Cesta, Pravda a Život*. Výchova k pravdě je jistě výchovou ke spáse. A ta je hlavním cílem výchovy.

Rodčina Radia Maryja 3/99

Spiknutí proti našemu štěstí

Protože láska je to nejbožštější a nejkrásnější, napadá satan nejvíce právě ji. Ví, že tak zasáhne Boží zomičku, že to je to nejdrahocennější, co člověku daroval, poklad pokladů lidstva. A on je tak závistivý, že nemohl udělat nic proti krásné čistotě Marie a Josefa, proto je tak závistivý a zlostný a mstí se. Co se mu nepodařilo s nimi, pokouší se vynahradiť si na nás.

Ale s Pannou Marií jsme silnější než on.

Solženicyn, který byl tak dlouho v gulagu, říká, že pomografie zničí národ rychleji než všechny bomby světa. A můžeme hovořit o lidském Černobylu, pokud jde o výbuch sexuální zvrácenosti, s pustošivým působením médií, která převrací lásku. Jsou pomoviada, která jsou ničivější než všechny granáty v Sarajevu.

Když ti někdo v médiích říká: »Máš právo, musíš se bavit a hrát si se svým tělem a s tělem

druhých!«, je to všechno lež. **Je to spiknutí proti našemu štěstí.** Je to je návod k ohňostroji, který trvá čtyři vteřiny. Tvoje srdce při tom zůstane prázdné. A co horšího, pro vinu, která vyplní tvoje srdce, nezbude v ní místo pro toho, který by v něm chtěl přebývat.

Můžeme pozorovat:

Čím víc sexuálních styků mají lidé s různými partnery, tím neschopnější jsou milovat. Ti, kteří se nejvíce vyžívají v sexu, mají nejmenší chuť do života a právě mezi nimi je nejvíce sebevražd.

Jestliže jsi vnitřně zranil sebe, nebo tě zranil druhý, nepaměť ti psycholog, ale uzdravující modlitba. Takové rány léčí jen Ježíš a Maria. Svěř se Panně Marii, aby tě uzdravila a darovala ti nové panenství.

Překlad-lš-

Vychovávat. Ale jak?

V posledních dnech, praví Bůh, vyliji svého Ducha na všechny lidi.

Vaši synové a vaše dcery budou prorokovat, vaši mladí muži budou mít vidění, vaši starci dostanou ve snu zjevení. (Sk 2,16-17)

To řekl apoštol Petr ve svém letničním kázání. Dnes očekáváme nové Letnice, které předpověděl již Jan XXIII. a které ve svých červánkách jsou již patrné a již klíčí. Všude je cítit působení Ducha svatého.

Ale co nás zdržuje? Daniel Ange říká, že Západ je znečitlivělý skrze sexualizaci, pomografii apod. Mnoho lidí je zafixováno na pohlavní orgány a duchovně odumírají, duch umírá a tělo, nástroj Ducha svatého, následuje: kde duch a tělo jsou stvořeny pro nekonečno, vede droga sexu často až zoufalství a sebevraždě.

A opravdu, zkušenost nás učí, že nepořádek v sexuální oblasti ničí lidské srdce, vede k vyhasnutí duchovního života, že ničí radost z toho, co je Bůh, a ochromuje osobnost v jejích schopnostech vstoupit do styku s Pánem, neboť člověk se sobecky zavírá sám do sebe.

A jaké jsou nové Letnice lásky? Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha (Mt 5,8).

Milí mladí přátelé! Nedopusťte, aby toto bohatství, tato plnost života, štěstí, na které máte nárok, touha vašeho srdce, byly uloupeny. Nepřijímejte do svého životního programu žádný obsah lásky, která je deformovaná, ochuzená a zfalšovaná!

Jste stvořeni k tomu, abyste přijali v plnosti Ducha svatého. To je pravá, hluboká touha vašeho srdce.

A stane se: Kdo prosí, dostane... kdo klepe, tomu bude otevřeno (Mt 7,8).

Pán vyleje svého Ducha na všechny lidi. To je smysl a cíl veškeré výchovy.

Překlad-lš-

Marilyn Monroe, nebo Terezie z Lisieux?

*Nechci vás tím šokovat, ale obě měly stejné povolání.
Obě věnovaly celý život lásce.
Co má jejich život společného?
Aby to bylo srozumitelnější, uvedu něco z jejich života.*

Podobně jako u Terezie pohání ji bláznivá touha být milována a žárlivost, překonat všechny ostatní.

Marilyn o sobě řekla: **Budu velkou hvězdou**, podobně jako Terezie byla přesvědčena o tom, že bude velkou svatou.

Základ její intuice byl dobrý: **chtěla absolutní lásku**. Ale

protože nepoznala jediný pravý zdroj lásky, očekávala všechno, i slávu, jen od lidí. Dávala všechno, aby tuto lásku získala. Bylo mnoho těch, u nichž zkoušela utišit svou žízeň, a hledala až k zoufalství, které skončilo sebevraždou.

BUDU VELKOU HVĚZDOU

Dětství...

Od dětství na ni čekala krutost života. Otce nepoznala, matka byla dětí psychoafektivní nevyrovnaností, potácí se mezi pobyty v nemocnici a montáži filmů a nemá vůbec čas, aby Marilyn vychovávala. Svěří ji sousedům, přísným, chudým, ale velice věřícím a dobrým lidem. Marilyn u nich zůstane až do sedmi let. Začíná se modlit, poznává evangelium, propěvuje si: **Ježíš mě miluje, já to vím...**

Jako sedmiletá se přestěhuje k jednomu hereckému páru, který ji uvádí do uměleckého světa. Boha neznají a Marilyn pomalu zapomíná na Boha svého dětství. V tomto ateistickém prostředí musí hledat svou identitu.

Kde je pravda, kde dobro, kde zlo? Nikdo jí nevysvětlí, že na tyto otázky odpovídá Bůh. Fyzicky se vyvíjí velmi dobře, ale její psychika strádá mezi úzkostmi a nejistotami jejího prostředí. V té době se matka zcela vytratí z jejího života. Je násilím zavřena do psychiatrického ústavu. Sedmiletá Marilyn nemá nikoho, komu by mohla říkat: **Maminko!** Tehdy začal její pocit vnitřní prázdnoty.

Nakonec se herecký pár stěhuje do Evropy a ona opět přichází ke starým sousedům... až se ocitne před velkými vraty: **»Sirotčinec v Los Angeles«**. To je na ni příliš. Vzbouří se, křičí, že její matka ještě žije. Násilím ji vtáhnou dovnitř. Její schopnost být šťastná je udušena a její srdce zachvátí mučivá smrtelná nuda. Jediným světlým okamžikem jsou filmová představení o nedělních odpoledních, kde kompenzuje své nedostatky pomocí snů. Tady se také rozvíjejí její představy o lásce a o prostředcích, jak této lásky dosáhnout. Aby byl člověk šťastný a milovaný, musí být velmi svůdný...!

»Jenom Ty, Ježíši, můžeš naplnit mou duši.«

* * *

Milostí pro Terezií bylo, že velmi záhy poznala toho, kdo může naplnit její duši, aby se s ním vydala za dobrodružstvím lásky. To jí ušetřilo mnoho bludných cest.

* * *

Především jí Duch svatý dal poznat, že to, co nevíce přitahovalo na ni jeho lásku, byla její vlastnost, že byla malou duší, její neschopnost podniknout sama velké věci.

Její poselství zní: **Tvoje slabost přitahuje pravou lásku.**

BUDU VELKOU SVĚTICÍ

Může žena zapomenout na své dětátko, matka na milovaného syna? I kdyby ona zapomněla, já na tebe nezapomenu! (Iz 49,15)

Narodila se v rodině, kde panovala velká láska spolu s něžností, ale také vysoké nároky, pokud jde o pravé hodnoty života. Její rodiče byli pro ni skutečnými **»obrazy Boží lásky«**.

Terezie sála poznání Boha a jeho lásky takřka s mateřským mlékem. Dům rodičů byl pro ni malým **»rájem«**, její první vzpomínky byly něžná laskání. Již ráno se jí ptali: **Darovala jsi své srdce Ježíši?**

Když jí byly čtyři roky, **»ráj«** skončil. Její matka zemřela. Hluboce zraněna pláče pro každou maličkost, je úzkostlivá, přecitlivělá. Zvolí si svou sestru Pavlínu za druhou maminku. Nyní rozumí, že země je jen průchod, to podstatné je třeba hledat jinde.

V devíti letech prožije další šok: Pavlína odchází na Kamel. Málem se z toho zhroutí, nejí a nespí a leží na lůžku s tělesnými i duševními poruchami. Všichni kolem ní se intenzivně modlí.

Po několika měsících se pokouší volat: **»Maminko!«** a obrací se k soše Panny Marie. Maria se na ni dívá a usmívá se na ni.

»Jaký milosrdný úsměv! Zdála se mi tak krásná, jak jsem ji ještě nikdy neviděla.« Terezie je okamžitě uzdravena.

V jedenácti letech jde k prvnímu svatému přijímání. S láskou se připravovala na Ježíšův příchod a říká: **Jak něžný byl první Ježíšův polibek pro moji duši! Cítila jsem se tak milována a řekla jsem: Já tě také miluji a daruji se ti provždy.**

Být od něho milována a být s ním zcela zajedno, to je poklad, pro který udělá všechno.

Následující událost měla otřást jejím životem. Po jednom pokusu o útěk ze siročince je předána jedné ženě, která ji proti očekávání přijme s velkou láskou, bere ji do náruče a říká, že je velmi krásná a má hezkou pleť. Nazývá ji »moje dítě«, a dokonce ji trochu líčí. Marilyn později napsala: »Bylo to poprvé, kdy jsem se cítila milována.« Ale závěr je fatální: **»Jsem milována, protože jsem krásná.«**

Začíná se soustředit na své tělo. Tráví celé hodiny před zrcadlem, studuje techniky, jak se upravit, líčí se atd. Později se stane známou tím, že tyto techniky ovládá lépe než kdokoliv jiný.

Znáí...

Marilyn byla dítětem mylu, který ji stál život. Chtěla dát zazářit kráse v šedi všedního dne, ale místo aby šla k Bohu, prameni a původci vši krásy, zůstala stát sama u sebe. Nechala se fascinovat svými dary, zbožňovala svou vlastní podobu a očekávala to i od druhých jako potvrzení a »důkaz lásky«. Klaněla se v sobě této své nekonečné touze, ponořená do propasti lásky. Ale tento kouzelný potenciál se zvrátil tím, že zbožňovala svůj vlastní obraz. Když upozorovala účinek své krásy na okolí, chtěla se stát největší hvězdou. Vysnila si fascinující svět »filmové hvězdy« jako protiklad neradostného světa siročince.

První manželství, které uzavřela, aby unikla siročinci, se rozpadlo. Pracuje jako manekýnka a je stále více okouzlena sama sebou. Nechá se najmout pro reklamu a věří, že je milována pro svoji krásu. **CHCE BÝT KRÁLOVNOU HVĚZDU.**

Marilyn se stává rychle slavnou a vyvolává šílenství z filmového plátna. Ženy chtějí vypadat jako ona, muži sní o tom, aby ji mohli držet v náruči. Stala se hvězdou. Její image: krásná blondýna, supersexy, zrozená, aby sváděla.

Ale velice brzy musí konstatovat, že její tužba není skutečně naplněna. Po ztroskotání druhého manželství toho má dost. Odkrývá propast mezi svým zářivým obrazem a svou skutečnou chudobou, svou neschopností být šťastná, svou osamělostí, chronic-kou nespavostí. Každý den je u psychiatra, bere léky. Chtělo by se jí vykřiknout, že není jen okouzlující tělo, ale také srdce, a především duše. Že může dávat víc než jen legendární smyslovost a že nesouhlasí, aby byla redukována na tento obraz. Ale v Hollywoodu nemají srdce. Návod je jasný: Buďto budeš dělat dál jako obsud, protože jen to vynáší, anebo nás už nezajímáš.

Věřím, že v tu dobu k ní Bůh promlouval, protože v úzkém kruhu svých přátel opakovala na vrcholu své slávy: **Co prospěje člověku, jestliže získá celý svět, ale trátí při tom svou duši** (Mt 16,26).

Byla si tedy vědoma, že je blízko toho, ztratit svou duši. Mezi svými veřejnými vystoupeními ležela bezmocně na lůžku, pila šampaňské, oči upřené do prázdna, zatímco všichni obdivovali její slavnou podobu. Dívala se na sebe do zrcadla neučesaná, nenalíčená. Udělala to nejednou, že si oblékla špinavé šaty. Byla nikým a nevěslovně tpepela.

BŮH DOPOUŠTÍ KRIZE JAKO ŠANCI K OBRÁCENÍ.

Marilyn se mohla stát velkou svatou, kdyby byla následovala to, co Bůh vložil do jejího svědčí, místo, aby se přizpůsobovala tanuto světu. Ale k tomu ji nikdo nevychoval...

Marilyn i Terezie mají stejný cíl: Absolutní lásku a slávu. Obě mají pravdu, je to cíl, pro který byly stvořeny. Ale ne všechny cesty vedou tam, kam bychom chtěli, jsou také cesty, které místo aby dávaly život, zabíjejí.

Člověk je bytost, která vychází z Boží hloubky a sám v sobě nese takovou hloubku, že ji může vyplnit jen Bůh. (Jan Pavel II.)

V patnácti letech vstupuje na Karmel, protože Karmel je pro ni dobrodružstvím stálého »srdce k srdci« s Ježíšem, jejím královským Ženichem, jehož propastná láska přitahuje její propastnou touhu. To je také sen všech, kteří z lásky uzavírají manželství.

Zde se dotýkáme »srdce« toho, k němuž přicházíme ve svém hledání opravdové lásky: to je právě klanění.

Protože »klanět se« neznamená nic jiného než vrhnout celou svoji bytost, svoji propastnou touhu do ještě hlubší propasti Boží touhy, svoji touhu po lásce odnést k onomu prameni, který jediný může utišit moji žízeň. A kdo nepocítuje tuto existenciální žízeň? Potřeba klanění, adorace je tedy v samých základech člověka.

»Jen ty sám, Ježíši, můžeš naplnit mou duši, protože já musím milovat až do nekonečna.«

Druhou část této věty by mohla říct i Marilyn, i ona chtěla absolutní lásku. Ale od koho očekávala nekonečnou lásku? Protože jediný pravý zdroj lásky neznala, očekávala všechno jen od lidí. A bylo velmi mnoho těch, u nichž se pokoušela utišit svou žízeň až k zoufalství a sebevraždě. Milostí pro Terezii bylo, že velice brzy poznala, co může naplnit její duši, a mohla se s ním vrhnout do dobrodružství lásky. To ji ušetřilo mnoha bludných cest!

Řekla: »Dobrý Bůh mi dal pochopit, že pravá sláva je ta, která trvá věčně. Dal mi též pochopit, že moje sláva spočívá v tom, stát se velkou svatou.« **A TO CHTELA: STÁT SE VELKOU SVATOU!**

Duch svatý jí dal poznat, že to, co nejvíce přitahovalo na ni jeho lásku, byla její vlastnost, že byla malou duší. „Ty, co je slabé, si vyvolil Bůh, aby zahabil silné.“ (1 Kor 1,27)

To je v protikladu k duchu světa, kde platí: Chceš být milována a mít úspěch, musíš být mladá, krásná a bohatá, dynamická a zdravá. Jestliže ztratíš tyto kvality, přestáváš být zajímavá. Reklama, celý hospodářský systém stojí právě na tom. Odtud pochází strach z možnosti zestárnout a stát se slabým.

Jaké osvobození dává Bůh Terezii: Ty jsi chudá, proto jsi nejvíce milovaná. Nemáš mnoho darů, ale všechno, co mi patří, je tvoje.

Jsi tak slabá, že nevystoupíš sama po schodech, skoč tedy přímo do mé náruče. **TO** je pravá tvář lásky! Tvoje poselství: **Tvoje slabost přitahuje pravou lásku.**

A tak je nejen velkou světicí v nebi, nýbrž její spisy se staly po její smrti bestsellerem, skutečnou »biblií«. Malá, neznámá karmelitánka, a tolik duší žije její spiritualitou...!

MĚLA JISTOTU, ŽE SE STANE VELKOU SVĚTICÍ.

Marilyn, moje sestřičko, ty nevíš, že tvoje pravá identita vychází z Božího srdce? On jediný zná skutečně tvou jedinečnou krásu: proč čekáš od lidí, že ti zjeví, kdo jsi? Tvůj život nezávisí na tvém »Out-fit« nebo na tvém vystupování. Jsi přece víc než ono! Proč čekáš lásku od dravých ptáků, kteří tě obkloupí, aby tě pohltili, a nedověřuješ tomu, který za tebe zemřel a úpěnlivě tě prosí, abys nezhazovala svou duši?

Nevěřím na fatalitu, nýbrž na svobodu. Církevní dějiny ukazují, že hluboce padlí lidé se mohou dopracovat k vysokému stupni svatosti (sv. Augustin). Když v posledních letech svého života viděla, že její život je jen samota a prázdnota, když viděla, kolik zla způsobila, kolik manželství rozvrátila a její vlastní třetí manželství se hroutí, když poznala, že nemůže mít své vlastní dítě, zhroutily se všechny její naděje a ona se stala pro své okolí nesnesitelnou. V noci v dlouhých hodinách samoty a nespavosti snad mohla volat: »Ježíši, zachraň mne! I když si to nezasloužím, vezmi mě do náruče a odpusť mi!« Zнала přece jeho jméno.

Kladu před tebe život a štěstí, smrt a neštěstí, zvol si život, abys žil... (Dt 30, 15.19)

Myslím, že její utrpení spočívalo v tom, že nevěřila, že je od něho milována, že ji hledá.

Nakonec o ní nevíme nic. Můžeme ji odsoudit? Jeho je jisté: **Boží milosrdenství překračuje široce Boží spravedlnost.**

Marilyn zemřela ve svém bytě v New Yorku na předávkování léky. Bylo to v předvečer svátku Zjevení Páně. Bylo jí 36 let.

Nakonec je to naše vůle, která nás může definitivně odbělit od Boha. Žádný člověk nemůže říct, jaké rozhodnutí učinila Marilyn v posledním okamžiku svého života.

Liturgická čtení - pokračování ze str. 3

Odpověděl jim: „Pokrytci! Dobře to o vás předpověděl Izaiáš, jak je psáno: Tento lid mě uctívá rty, ale jejich srdce je daleko ode mne. Nadarmo mě však uctívají, když učí naukám, které jsou lidskými ustanoveními. Opustili jste příkázání Boží a držíte se podání lidského.“

Ježíš zase k sobě přivolal zástup a řekl jim: „Slyšte mě všichni a pochopte! Člověka nemůže poskvímit nic, co do něho vchází zvenčí, ale co vychází z člověka, to ho poskvňuje. Z nitra totiž, ze srdce lidí, vycházejí špatné myšlenky, smilství, krádeže, vraždy, cizoložství, lakota, zloba, lest, prostopášnost, závist, urážky, pýcha, opovážlivost. Všechno to zlé vychází z nitra a člověka poskvňuje.“

»Věřím, že jsem narozena pro slávu a hledám cestu, jak k ní dospět. Dobrý Bůh mi ukázal, že k tomu není třeba vykonat mimořádná díla, nýbrž žít ve skrytu a cvičit se v ctnostech.«

* * *

Terezie sama řekla, že byla schopná největších vin. Ale přijímala každý den to, co Bůh v ní chtěl působit.

* * *

Nabízí se jako svatá »kuplířka« mezi žíznlivými po lásce, mezi Bohem a člověkem, protože je uchvácona nouzí těch, kteří nevědí, že jsou Bohem milováni. Aby se lidé mohli vrhnout do Ježíšovy náruče, má jeden nápad:

OBĚTUJE SAMA SEBE MILOSRDNÉ LÁSCĚ.

Tím, že se Terezie obětuje, říká »ano« k tomuto boji mezi světem a temnotou, mezi bláznivou láskou a tvrdohlavým odmítáním této lásky. Cítí se navštívená pocity a myšlenkami těch, kteří neznají Boha, trápí ji jejich zoufalství a trpkosti. Mizí útěchy, nastává temná noc, jako sestup do pekel. Až k myšlence na sebevraždu. »Kdybych neměla víru, neváhala bych si vzít život.«

Za těchto okolností se mohla snadno propadnout, ale láska byla silnější. Nezůstala stát u svého utrpení a věří navzdory noci. Tak kráčí od vítězství k vítězství. Všechna její malá a velká ANO uprostřed utrpení ničí NE těch, kteří odpírají Bohu.

Umírá ve 24 letech na tuberkulózu. Před smrtí řekla:

»CHCI TRÁVIT ČAS V NEBI TÍM, ŽE BUDU NA ZEMI PŮSOBIT DOBRO!«

Terezie mohla říct Marilyn:

»Marilyn, když vidím tvůj život, pláču. Nikdy bych nesnesla to, co jsi snesla ty. Jak jsi mohla tak dlouho vydržet v zoufalství? Ale děkuji ti, Marilyn, kvůli tobě jsem třicet let před tvým narozením vstoupila na Kamel. Tvoje nouze mě dohnala k tomu, abych se zavřela do dobrovolného »vězení«. Kvůli všem Marilyn na světě byla jsem schopna milovat až k smrti z lásky.

Mohu ti říci své tajemství, Marilyn, která jsi chtěla být královnou lásky?«

NIKDO NEMÁ VĚTŠÍ LÁSKU NEŽ TEN, KDO DÁ SVŮJ ŽIVOT ZA TY, KTERÉ MILUJE.

Podle přednášky sestry Emanuely, Feu et Lumière 1/96

Ve jménu větší lásky

Patřím mému Milovanému a můj Milovaný patří mně (Pís 6,3)

Láska, která přibývá v Ježíši, projevuje se nejdříve ve formě pravého svazku. Tento svazek je současně duchovní i tělesný. Nejedná se zde o skutečnou tělesnou lásku?

Pokud jde o křesťanskou čistotu, musíme jít ještě dále. Když o tom přemýšlíme, poznáváme hlubší soulad mezi láskou, jakou Kristus miluje Církev a kterou nám nabídl v Eucharistii, a mezi tělesnou láskou muže a ženy.

Při pohlavním setkání po době rozhovoru a milostné hry nastane okamžik, kdy muž vloží do lůna ženy semeno, které vzniklo uvnitř jeho těla: Je to okamžik mlčenlivého spojení a současné radosti, po které následuje doba klidu, prosté vzájemné přítomnosti a vzájemného díku za darované a přijaté potěšení a radost.

Podobně – pochopitelně v přeneseném smyslu – je tomu při eucharistickém setkání, které je setkáním skutečně svatebním mezi Kristem, ženichem, a jeho nevěstou, Církví. Po čase liturgického naslouchání přichází okamžik spojení – přijímání. Zde vyjímá Pán z nejhlubšího nitra svého lidství své sěně života, totiž své eucharistické Tělo: *Toto je mé tělo, které se za vás vydává. A toto semeno života vkládá do našeho těla, svěřuje je do lůna své Církeve. Je to okamžik mlčenlivého spojení a současně radosti, kdy Církev, tj. každý z nás, jako milenka v Písni písní, může šeptat: Patřím mému Milovanému a můj Milovaný patří mně (Pís 6,3). Pak přechází čas důvěrnosti a vzájemného klidu: Ježíš v nás a my v Ježíši, kdy my mu děkujeme za jeho přítomnost a pokoušíme se darovat mu svou lásku.*

To všechno ti může připadat velmi nové, nebo poněkud odvážené, nebo dokonce přehnané.

Ale jestliže nebudeš pronikat stále hlouběji do tohoto pojetí, mohu tě ujistit, že nikdy nebudeš rozumět kráse Eucharistie ani tomu, co je obdivuhodného a krásného na křesťanském cíli a smyslu sexuality.

Proč čistota?

K tomu, abys byl čistý, jsi veden nejen proto, abys ovládal své tělo, abys »byl jeho páne«, jak se to někdy vyjadřuje. To by byl pohanský ideál, totiž touha po vládě. Ty jsi zván k čistotě proto, že tvoje tělo nenáleží jen tobě, jsi Kristovým údem a chrámem Ducha svatého. Jak bys mohl vydat nečistotě toto své tělo, které Bůh vykoupil na kříži za cenu Ježíšovy krve, které určil k zmrtnýchvstání a obdařil svým Duchem?

Hříchy proti čistotě nejsou sice ty ze všech nejtěžší, protože nejtěžším hříchem je pýcha a odpření lásky. Hřích nečistoty je však jako neuralgický »bolestivý bod«, protože jeho následky jsou ty nejtěžší, zasahují celého člověka v jeho těle, v němž se spojuje současně tělesná i duchovní stránka lidství. Sv. Pavel poukazuje na zvláště těžkou hříšnost nečistoty, když říká: *Každý jiný hřích, kterého se člověk dopustí, zůstává mimo tělo. Kob však se oddá smilnění, prohřešuje se proti vlastnímu tělu (1 Kor 6,18).*

A skutečně **zkušenost nás učí, že nezřízenost v sexuální oblasti ničí lidské srdce, dusí duchovní život, uhasíná radost z toho, co je Bůh, ochromuje osobnost v její schopnosti vejít do styku s Bohem, protože nečistotou se člověk uzavírá sám do sebe.**

Nečistota je zhoubou těla a srdce. Je zvráceností těla a srdce a může tě z ní vysvobodit jen větší láska.

*Z knihy Ježíš a tvé tělo
A. Leonard (biskup z Namuru)*

Nedej si uloupit své štěstí

Čím to, že tolik mladých lidí nemá chut' k životu? Není většího štěstí, než milovat a být milován. Ale je-li láska pošpiněná nebo zkažená, ztrácí život všechnu svou chut', nevyplatí se žít, protože smyslem života je láska.

Vím, o čem mluvím. Byl jsem úplně dole. Již nikdy se tam nechci dostat.

Udělej mi tu radost a nedej si uloupit své štěstí! Nenech se zatáhnout do dábelského kruhu pornografie, která je přepadovou branou pro démonické síly, pro okultismus, drogy... Odtud není snadného úniku.

Zlý vás pak drží velmi pevně. Můžete dělat, co chcete. Bez pomoci shora nemáte šanci.

Nezaměňujte nervové vzrušení s opravdovým štěstím. Mám tu zkušenost, že žádné navozené vzrušení neodstranilo moje problémy. Zůstaly ve mně, jen peníze byly pryč. Nemysli si, že tak pronikneš do vyššího

světa. Je to peklo! Horory (v literatuře, filmu, hudbě) a pornografie nejsou nic jiného než velebení pekla.

Nejdříve ztratíš svou duši a pak i své tělo. Je to pomalé, bolestné umírání.

Buď nedůvěřivý, podívej za pěknou fasádu, co za ní vězí... proč ti tak naléhavě nabízejí to a ono.

Naslouchej nejdříve svému svědčímu a evangeliu a ruce pryč ode všeho, co poskvřňuje tvé tělo a tvou duši.

Můžeš si ušetřit tyto těžké zkušenosti, kterými jsem prošel, a zůstat čistý a šťastný jako mladík na druhém břehu.

Váš Andy

Kontrarevoluce

Američané si vychutnali sexuální revoluci až do dna a nyní se nacházejí na cestě zpět. Mladí, kteří první v dějinách vyzkoušeli všechny mechanické i chemické ochranné prostředky k zabránění těhotenství, spálili si prsty. Prostředky nemohly zabránit duševním zraněním, pohlavním nemocem, AIDS, ...

Podle průzkumů v roce 1990 54 % americké mládeže bylo sexuálně aktivní.

V roce 1994 klesl tento počet na pouhých 30 %. Uvádí to »Sexuality Information and Education Council of the United States«.

Z 1 000 dívek, které navštívily sexuální poradnu »Memorial Grady Hospital«, 87 % vyjádřilo politování, že se nenaučily hned od počátku říct NE!

Vláda USA poskytla americkým školám 300 mil. dolarů na propagaci předmanželské zdrženlivosti. Na světě jsou dnes statisíce mladých lidí, kteří skládají slib předmanželské zdrženlivosti. A dělají to veřejně. Před Bílým domem ve Washingtonu bylo položeno 211 000 karet s plnými adresami těchto mladých, kteří uvedli: **Zavazují se před Bohem a před lidmi...**

FeL 1/96

ALBÁNŠTÍ NOVOKNĚŽÍ

Po dlouhých letech nuceného ateismu při jalo v katedrále ve Scutari pět Albánců kněžské svěcení. Arcibiskup Angelo Massafra označil den svěcení za historické datum Albánie. I přes problémy, které v zemi panují, je to důkaz, že hlásání evangelia je opět možné. Naposledy byl albánský diecézní kněz vysvěcen v roce 1991.

Podle Radio Vaticana

Skrytá forma bez-božectví (dokončení)

Člověk, který si vytváří zkrslé pojetí o své vlastní velikosti tím, že si všemožně zdůvodňuje svou úplnou nezávislost, vytváří si současně falešné vědomí o své vlastní neohrožitelnosti. Proto rukou v ruce s potlačováním vědomí o velikosti a nekonečné vznešenosti Boha postupuje i ztráta pojmu o velikosti a závažnosti hříchu, ďábla jako otce všeho zla a pekla jako důsledku vzpoury proti Bohu. Podobně jako bezbožectví má své skryté a subtilní počátky, i popírání ďábla jako osoby a jeho zkázonosného díla jako systematického a promyšleného odboje proti Bohu má zálučné a skryté počátky v srdci jednotlivců a celých skupin i uvnitř Církve. Ďábel může působit tím účinněji a bezprostředněji, čím méně si lidé uvědomují jeho existenci, jeho přítomnost a jeho prolhaný a cílevědomý boj proti Bohu. Velice se mu hodí, jestliže mezi příčinami krize víry ve světě se uvádějí všechny možné psychologické i sociologické faktory, jenom ne cílevědomé působení zla a jeho pozemských spojenců, kteří tyto psychologicko-sociologické faktory dovedně zneužívají. Individuální proces ztráty víry a sociální jev odklonu od Církve neprobíhají jistě mimo psychologické a sociologické zákonitosti, ale tyto procesy a stavy nejsou jejich příčinou, nýbrž jejich doprovodem. Ze skutečnosti, že se rozbil talíř, který jsem upustil na zem, nemohu obviňovat ani zenskou přitažlivost, ani fragilitu talíře, ale své vlastní nevhodné počínání, které vystavilo talíř zenské přitažlivosti tak nevhodně, že došlo k nárazu překračujícímu pevnost dotyčného předmětu.

Jakou taktiku volí Boží nepřítel skrytě uvnitř Božích lidí, který se zatím nestal obětí jeho taktických manévřů, neskončil v bezbožectví? Používá metodu drobných krůčků, subtilních fo-

rem kamuflovaného bezbožectví: nahodává u věřících nejdříve projevy **úcty k Bohu**.

Není možno chovat k někomu úctu a tuto úctu nikdy neprojevovat. K osobě, kterou přestanu zdravít, záhy ztratím také dřívější úctu. Proč by se měl nepřítel namáhat přesvědčováním, že Bůh není. Boha není třeba odstranit, stačí jej ignorovat. Jestliže naučí člověka, aby začal zanedbávat vnější projevy úcty k Bohu, záhy se vytratí i vnitřní projevy a člověk se začne postupně chovat, jako by Boha nebylo, ačkoliv se zatím stále řadí mezi vyznavače Boha.

Je jeden »neuralgický« bod úcty k Bohu, a tím je Eucharistie. Opravdová, hluboká, i vnějšími úkony projevovaná úcta k Eucharistii není záležitostí pouhé lidové zbožnosti. Tato úcta má své evidentní teologické, ale také psychologické zdůvodnění. Bůh ve své nekonečné lásce a dobrotě a v touze přiblížit se k člověku v míře nejvyšší ustanovil Nejsvětější svátost jako dozvláštní způsob svého trvalého přebývání mezi námi. Eucharistie je naplněním příslibu, že Pán je Emanuel – Bůh s námi. Eucharistie je vrcholnou formou našeho setkávání s Bohem zde na zemi a náležitá úcta k ní je projevem nejvyšší bohopocty – našeho klanění se Bohu.

Ale je jedna okolnost. Nejsvětější svátost je současně ten **nejpokornější způsob**, jaký si Bůh dobrovolně ve své lásce zvolil a ve kterém zcela skryl svou božskou velebnost, a tak se v Eucharistii současně vystavuje možnost, jak mu nejsnáze můžeme dávat najevo, kdykoliv se skutečná úcta k Nejsvětějšímu z našeho srdce a z našeho vědomí vytrácí. Míra odpadů od víry je přímo úměrná předchozí neúctě k Eucharistii.

Nejedna famost v Německu, Rakousku, Holandsku skýtá podobný obraz: věřící přicházejí

do kostela na bohoslužby jako do kina. Takřka nikdo nevěnuje pozornost svatostánku. Chrám hlučí hovorem, dokud se neozve zvonek a nerozezná kytary. Při proměňování se neklečí. Před svatým přijímáním přistoupí k oltáři několik věřících většinou žen, vezmou z oltáře pateny a vypraví se rozdělovat věřícím do rukou konsekrované hostie, jako by rozdávali obrázky. Kněz si při tom sedí. Po posvěcené hostii natahují ruku takřka všichni přítomní. Zeptáte-li se faráře, kolik lidí přistoupí ke svátosti smíření v průběhu roku, jsou to řádově jen desítky. Nejdříve si sami podávali do úst hostii, nyní si sami odpouštějí hříchy. Biskupové veřejně přiznávají, že se musí počítat s tím, že 70 % sv. přijímání je svatokrádežných. Kněží i biskupové vám řeknou, že se proti tomu nedá vůbec nic dělat. Stav by mohl být ještě horší, a jsou místa, kde tomu tak skutečně je, takže opravdu zbožní věřící jezdí desítky kilometrů do míst, kde ještě vydržela víra v Boha a kde se ještě slaví důstojná katolická liturgie. V jakého Boha to věří lidé, kteří si osvojili právo sami rozhodovat o všem, co se týká víry (a následně i mravů) podle vlastního zdání?

Protože jim při tom překáží konzervativní papež, požadují, aby co nejdříve odstoupil, a ne raději by si sami zvolili papeže podle svého obrazu.

Pastorační teologové zdůvodňují svými průzkumy, že je to něco jako nevratný stav, protože taková už je dnes mentalita. Ale tato mentalita nevznikla sama o sobě. Tato mentalita je mezi jiným také dlouhodobý důsledek mimovolného »výchového« vlivu uvnitř církve. Tito věřící už zcela samozřejmě zacházejí ve velkém nedůstojně a svatokrádežně se samým Bohem, protože se s ním začalo nejdříve nedůstojně a svatokrádežně zacházet v malém.

Že u nás něco podobného nehrozí? Kéž by tomu tak bylo. Nepodceňujme nebezpečné »drobné krůčky neúcty«. Stalo se mi nedávno, že když kněz podal sv. přijímání asi 50 věřícím, právě přede mnou pochybělo posvěcených hostií a já jsem musel čekat, až kněz vyjme ze svatostánku ciborium, aby mohl posloužit ostatním věřícím. Můj zrak padl na patenu, kterou držel mimištrant. Napočítal jsem na ní sedm úlomků posvěcených hostií. Co by se stalo s těmito úlomky, kdyby nebylo pateny? Spadly by na zem a lidé budou po nich šlapat. Po čem to budou šlapat? Aniž si to uvědomují, šlapou po svém Bohu. Ale my jsme často svědky, že se podává svaté přijímání a předepsaná patena se nepoužívá. Můžeme nad tím mávnout rukou »To nic!«? Takové mávnutí bude pouze prvním v řadě mávnutí, po kterých budou časem následovat další, je to nástup subtilní nevěry, která začíná **neobáním úcty**, ale ve skutečnosti se týká samotné podstaty víry. Dáváme tím najevo: v těchto úlomcích pro nás není přítomen Bůh. Od kolika milimetrů? Boží tělo a krev nejsou v hostii přítomny na základě našeho úsudku či dobrozdání. Nejsme to my, kdo přisuzujeme hostii její charakter a podstatu, jde o ustanovení Ježíše Krista: Toto je mé tělo.

Tak jako úlolek chleba nepřestává být chlebem, úlolek hostie nepřestává být hostií. Ale posvěcená hostie není chlebem. Její podstata se při konsekraci zázračně zcela změnila. Posvěcená hostie je živý Ježíš Kristus s tělem a krví, duší a božstvím. Hostie není chléb či oplatek, který »symbolizuje« Krista, je to sám Kristus, živý Bůh a člověk. A stará se některý z těch věřících, kteří manipulují s posvěceným chlebem ve své hrsti, co se přítom stane s případnými úlomky?

Dnes se čistí posvátné nádoby před zraky věřících. Děje se tak vždy s posvátnou úctou a pečlivostí? Jestliže umýváme nádobí po obědě, snažíme se odstranit zbytky pokrmů, aby se nádobí ukládalo čisté. Jestliže se čistí bohoslužebné nádoby po nejsvětější oběti, jde o zcela **opačný záměr**. Prvotním cílem není očištění posvátných nádob »od zbytků«, nýbrž o **záchranu každického sebemenšího pozůstatku posvátných způsobů**, protože sebemenší částička je celý Bůh se svým tělem a krví, duší a božstvím. Zachrání se posvěcené úlomky, když se posvátné nádoby pouze »přešetí?« Nedůstojný a nedbalý způsob očišťování posvátných nádob znamená zneuctění Eucharistie, a jde při tom ještě o pohoršení, když se tak děje přímo před zraky věřících.

Výrazem úcty k živému Bohu, přítomnému pod svátostnými způsoby, je požadavek, aby jak místa a nádoby, ve kterých se tyto způsoby přechovávají, tak i osoby, které s nimi zacházejí, byly svaté – posvěcené, vyňaté z řádu světské obyčejnosti a zasvěcené Bohu. Když se Mojžiš blížil k hořícímu keři, Hospodin mu poručil: *Zuj své opanky... toto místo je svaté...*

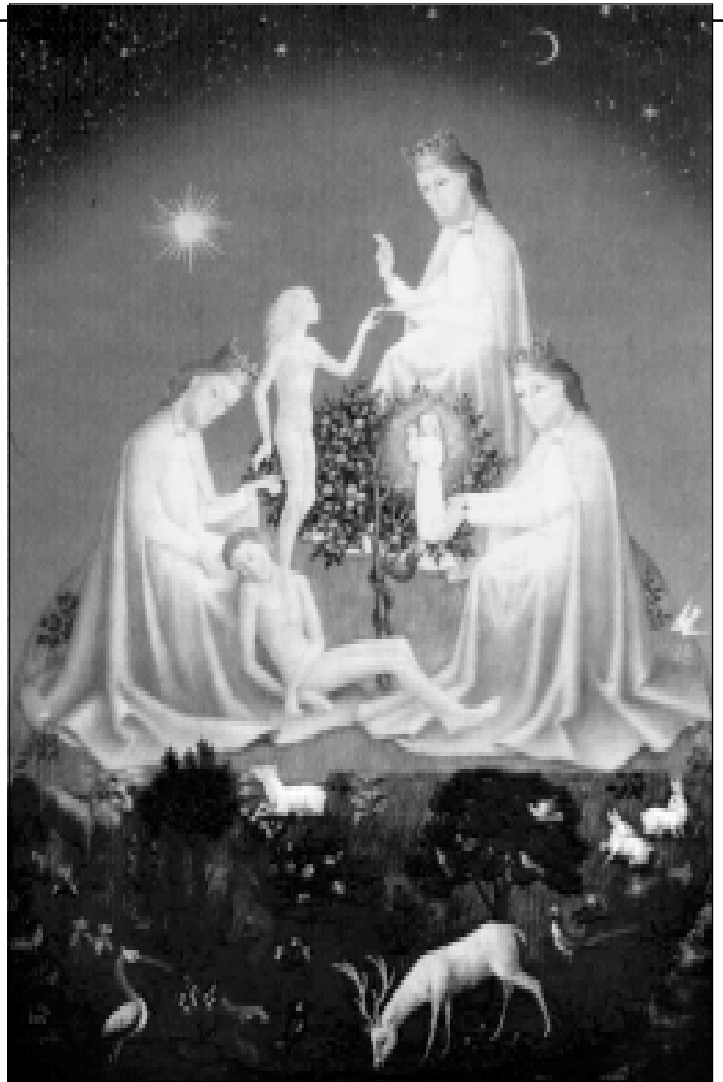
Laikům nepřísluší »právok« rozdělovat ostatním věřícím Eucharistii, jako by to byla samozřejmost. Tato služba přísluší osobám, které k tomu přijaly nezbytné svěcení: biskupům, kněžím a jáhnům. Laici mohou být touto službou **výjimečně pověřeni z nouze v případě nezbytné nutné potřeby**. Ani v případě dlouhodobého nedostatku řádných rozdělovatelů Eucharistie se z tohoto nouzového opatření nestává normální stav. *Všechno je dovoleno, ale ne všechno prospívá společnému růstu* (1 Kor 10,23).

Domnívat se, že v dnešní době už není nutno »zacházet s Eucharistií tak úzkostlivě«, znamená, jako bychom už v dnešní době nemuseli chovat

to, co je nejsvětější, v takové úctě jako dřívě. Psychologicky se pak dojde k závěru, že není třeba brát tak »úzkostlivě« na vědomí skutečnost, že proměněná hostie již vůbec není chléb, nýbrž že je to skutečné tělo a krev živého Boha. A pak se nelze divit, když se vytvoří mentalita, jako by při Eucharistii byla nejvýznamnější »společenská složka«, a tak se »jednota společenství a hostiny« stane důležitější než posvěcující milost v srdci jednoho každého přijímajícího věřícího.

Poukazuje se na »právok«, kterým však už neodpovídají žádné povinnosti. Dělá se dnes všechno možné, aby se vyšlo vstříc lidem. Nezapomínáme při tom vyjít především vstříc Bohu? Není povinností milujícího a věřícího srdce hledat především vzhledem k Eucharistii stále ten přístup, který je vskutku nejpokornější a nejuctivější? Způsob, jakým máme zacházet s Nejsvětější svátostí, nám napsal ve své pokoře Boží Syn, ale předepisuje nám jej v prvé řadě naše víra a pokora před Bohem. Se vzácnými předněty nezacházíme opatrně a s úctou, protože je to předepsáno, ale protože si těchto přednětů nesmírně ceníme. Každý ústup od úcty, s jakou zacházíme s Eucharistií, je ústupem od úcty k Bohu, je plíživou degradací Boží velikosti a všeho posvátného, je následně odbouráváním respektu přede vším, co je Boží, co nezávisí na nás, na našem úsudku a dobrozdání, ale na skutečnosti, že Bůh je nekonečný a my jsme mu povinni nejvyšší úctou a poslušností. Tak jako se relativizuje úcta k Bohu, relativizuje se i úcta k jeho vůli, k jeho příkázáním a jeho institucím. Nastoluje se kružek za kružkem stav, kdy poslední slovo má už nikoliv Bůh, ale člověk. Připravit Boha o prvenství je rafinovanou formou, jak žít prakticky bez Boha. To je stav, kam rozhodně nechceme.

Lubomír Štula

TVOJE NAROZENÍ, PANENSKÁ BOŽÍ MATKO, OZNÁMILO RADOST CELÉMU SVĚTU

Blahoslavená Panno Maria, tvoje narození nás všechny naplňuje velkou radostí. V tobě vzešly červánky spásy. Jako Matka Zachránce světa a jako Matka Církve pomáháš nám proměnit náš život v Kristu. Ved' nás na bezpečné cestě z tmy hříchu a smrti do božského světla tvého Syna, který nás v Duchu svatém smířil s nebeským Otcem a skrze službu Církve nás stále znovu smiřuje.

Jan Pavel II.

Pro »Tridentickou mši«

Kardinál Hoyos proti kriminalizaci předkoncilního ritu

Prefekt vatikánské Kongregace pro klénus kardinál Dario Castrillon Hoyos požaduje všeobecné připuštění předkoncilního ritu. Kardinál Hoyos je současně prefektem církevní komise Ecclesia Dei, která má na starosti integraci kněží, kteří byli přívrženci arcibiskupa Lefebvra. Podle kardinála ti, kteří mají v dávném církevním ritu zálibu, nedělají nic zlého. Kardinál Hoyos řekl doslova: »Je to snad problém opět povolit latinskou mši, která byla tak dlouhý čas v Církvi normou? Věřím, že tito lidé mají hluboký smysl pro posvátno a tajemství mše svaté a úctu k obyčejům. Proč tedy nedáme těmto lidem svobodu, aby takto slavili mši svatou?« Kardinál by i takto chtěl odloučené tradicionalisty přivést k opětné jednotě s Církví ve shodě s Kristovou vůlí. Zatím je třeba k využití tohoto ritu zvláštní povolení.

Schweizerische Katholische Wochenzeitung 30-32/2000

I dnes se platí krví – IX.

Druhého dne doprovázel Angelo opravdu svou sestřičku do Concy a společně vstoupili do kanceláře. Účetní podle svých neměrných zásad dělал, jako že příchozí nevidí. Avšak Angelo se už postaral, aby je zpozoroval. Okařšlával si, jak jen uměl rejhlasitěji.

„Nono, copak nemáte řas?!“ zaskuhral písar, posunul si brýle na řelo a přeměřil sourozence kosým pohledem.

„Záleží na tom, koho s tím řasem myslíte,“ usykával Angelo, „jestli mne, tak řas mohu ubezpečit, že sedlák nemá nikdy řas někde jen tak postávat.“

„Sedlák?!“ posmíval se kancelista. „Ono je to už sedlák, a řas myslel, že je to ještě mlíčňák.“

„A to »ono« je přece jenom sedlák, a proto nemá vůbec žádný řas tu řekat, a vůbec myslím, že byste si měl pospíšit s výběráním nájemného.“

„A on, kdo pak vůbec je?“ řtal se písar a sáhl rychle po řeru a řkrabal něco ve svých papírech.

„Ten »on« je synem pachtyřky Goretiové z Ie Ferriere a rád by zaplatil zbytek nájemného. A jestli vy nemáte naspěch, pak my ano.“ Nato vytáhl Angelo kožený váček, napočítal na stůl patnáct stříbrných mincí a řádál o potvrzení.

„Ach řa, Goretii,“ vzpamínal si výběřčí, listoval ve své hlavní knize a něco si tam připsal. „No ovšem, Goretii. A tvoje řestra, to je ta pěkná řabička, která si dělá jen posměšky z vážných lidí,“ a vyčítavě se řadřival na děvče, které klořilo zahanřeně své oči k řemi. Angelo už měl na řazyku řepnou odpověď, ale Marietta ho pohledem a stiskem řuky uprosila, aby mlčel a neřadřždil starého písarě.

„Tak ještě to potvrzení, prosím.“

Kancelářské řepo řkrřipalo po papíře, pak mu účetní podal přes stůl řádanou stvrzenku a řekl s potuteřným úsměvem: „Hochu, jen si dobře pročti, řda je to vše řpřávně napsáno!“

„Čísła souhlasí,“ přikřvl Angelo, slořil stvrzenku a řasunul ji do kapsy. „To ostatní čist neumím.“

„No, to je pěkné, zato vyřídilku řas až moc dobrou,“ triumfoval úřechík.

„Nejen mluvit umím, pane účetní, ale také řpracovat,“ řekl mírně Angelo, „a konečně, vy všichni tu na řánku řijete z řpře svých pachtyřů.“

„Ven, ven!“ křičel výběřčí, až mu hněvem poskakoval knír.

„Angelo, bylš příliš řdrzý,“ domlouvala mu Marietta, když opustili hraběcí kancelář. „Kdyby to věděla maminka, řjistě by tě pokářala.“

„Narřchu snést lidi, kteří hledí na druhé řhora jen proto, že řpracují s vidlemi a ne řperem,“ trucovitě bručel Angelo. „A vůbec, řas ho nechťel urazit, dělал řsem si předřvezetí, že nic neřeknu, ale takové slovo vyléřne, ani se nenadáš.“

„Řas to vím, řas vím, vřdyřt tě znám,“ uklidňovala ho řestra, „ale ředť už musíme řit k paní Elvíře. Chce řit řjednou slyšet, řda řes také řy všemu dobře naučil.“

„Musí to opravdu řbýt?“ řtal se Angelo, který byl najednou něřak podivně plachý.

„Ano, musí,“ nepřipouřtěla řinou možnosť Marietta.

„No, tak ředy ve řjmenu Páně!“ Rozpařitě mačkal svou řepici v upracovaných řukách, když stál před hraběcí řkaromou.

„Tak to je ředy Angelo,“ usmřvala se paní Elvíra. „Marietta mi řoho o tobě tolik navykládala. Už se řama řstrašně řeřším, že budete oba řoci přijmout řpasitele. Jen abyste řbili dobře řpřipraveni. Od řprvního řvatého řpřijímání a pak od řposledního řávisí řak řteřší na řteto řemi, tak i věčňá řbláženost. Ale tak se přece řposadte! Musím tě už řjednou přezkoušet. Řekni mi, Angelo, kdo se dopouřší hřřichu?“

Hoch se řhvřli řzamyslel, ale pak mluvil, řako když se z řpistole řtřřli: „Hřřichu se řdopouřší, kdo

přestoupí Boří řákon vědomě a dobrovolně.“ Marietta nemohla úplně potlačit vzdech, řak se ři ulevilo, když slyšela řbratřa tak řzdatně odpovřdat. Ale otázkly byly řím řál tím řeřší.

„Řak se nazývá troří řlá řádostivost, která nás řvádí ke hřřichu?“ Avšak Angelo odrail i řento úder: „Řádost oči, řádost řtěla a pýcha řivota,“ vyřrazil ze řebe. Ale pozor, řhlapecřku, tu se nepřestává řtřřilet. Už je tu nová otářka, řrudká řako výpad řordem.

„A kdy se řtane pokuření hřřichem?“ A znovu odrailo. „Když souhlasíme, řtane se pokuření hřřichem.“ A řeřtě řjedno řřeskné řkřřžení zbraní:

„A co musíme dělät, aby nás pokuření nepřerohlo?“

„Musíme řbřit, řmodlit se a odporovat mu hned v počátku. Řristus Pán nám řřiká: Řbřete a řmodlete se, abyste neřpadli do pokuření.“ řhlapci se oči jen řblýskaly, když obřtal v řtomto řouboři. V řzápalu řoje vřstal ze řvého řmřsta a řtál nyní řtrochu řpředřkloněn před řkouřejřící, řako by ři řhtěl čist každou otářku ze řtů dřívě řeřtě, než řude vyslovena, řak to dělává ři řšemřřři, když se řnařží řpředřvidät úder, aby řbleskovým řprotiúderem řmohli zvitězit.

Paní Elvíra řskončila. řhlapec obřtal při řkouřce na výřbornou, vřdyřt nezůřstal dlužen řádnou odpověď.

„Řsem řcela řpokojena,“ řhvřřli řho řa řkaromá, „je vidět, že řjste se řpolu řdřkladně učili.“

„Marietta mi to řpakovala tak řasto, až řsem si to konečně řapamatoval,“ přiznával se řhlapec.

„To pak musím naši malé učitelce slořit zela řvlářštní řpoklonu,“ usmřvala se Elvíra. řDevče po řteto řochvřle řalil řuměnc. řZpočátku řpřihřřžela řtomu řouboři se řkrřvanou úřkostí, pak s řrostoucí dřvěřrou a nakonec s vítěřným řocitem. Každou řbratřovu odpověď vyslořovaly řjejí řty řpolu a řáča si řpřiznávala, že řby ani řama řlepe řnedořvedla odpověď.

Když se řpolu vřraceli domř, Marietta řevně řiskla řbratřovi řuku a řřikala: „Řas ti řměla takovou řadost, řes všerřno věděř!“

„Hm, vřdyřt to neřbylo tak řeřžké,“ řadostí řzryčleně odřdřchoval řhlapec, „řtyš mi to tolikrát vysvěřlovala, že řby se řtomu naučil i řpapoušek.“

Marietta odrněřila řeho uznání řřastněým úřněvem. řeřtě řařřli k otcovu řhrobu, aby se řtam řpomodřli, a pak už řzryčlovali své řkroky, řak se řblížili k domřvu. Řkrátce řpředřím než řpřiřřli ke řdvoru, řprohodil Angelo s úřněvem: „Řy, kdyby řes mne řzeptala, co to vlastně řa řádost oči a řádost řtěla a pýcha řivota je, nevěděř bych, co řmám odpověděř. Řy to vířš?“

„Něřak přeršně také ne,“ dořznávala malá učitelka řtrochu řzahanřeně.

„Tak asi. Vířš to tak asi?“ dořřřil řbratř řškorobřbě. „Tak vidíš, řty to nevíš ani tak asi, to řas to řase tak asi vím.“

„Tak dobrá, co je to ředy řádost oči?“

„To je, když se musí vidět každý řirkus.“

„Ale co je pak řádost řtěla?“

„To je vlastně to nejřlehčí. Když někdo ři řakarony a řmá řpřitom řstrašňou řhutř na uzenku, pak je v něm řádost řtěla.“

„Myslířš, že je řtomu řak, řak to řřikářš?“ řochyřovala Marietta.

„To je přece řjasný!“

„A co je ředy pýcha řivota?“

„Tu řmá výběřčí, protože myřřli, že je řsámpan řhrabě, a pachtyř řpro něho není vlastně řádný řlověk.“

„Ach řo,“ řovzdechla si Marietta, „řádost oči a pýchu řivota nemám, ale řádost řtěla – tu přece jen někdy řmám. Vířš, řmně moc řchutňá řousek uzenky k řmakarónřm.“

„Řnic si z řoho neřdřřej, řas řmám také někdy řádost řtěla,“ konejšil Angelo řseřřřino řznelichřěle řsvěřdnř.

„Dořtanu ti někdy řakovou řhutř na řkus řskopového, pěkně vřpečeného!“

Řokračování přišřtě

Concepcion Cabreara de Armida

Služebnice Boží Concepcion Cabreara de Armida se narodila 8. prosince 1862. Byla matkou velkého počtu dětí. Vedle tohoto povolání být matkou přijala mnoho milostí, neboť její život byl jednou velkou mystickou zkušeností zaměřenou na tajemství kříže. V roce 1913 založila zvláštní dílo pro laiky, řeholníky i kněze, kteří jsou zvláštním způsobem spojeni s Kristovým křížem. Setkala se osobně s papežem Piem X. Zemřela v roce 1937. V roce 1959 byl v Římě zahájen proces jejího blahorečení. Kromě důvěrných rozhovorů, které se týkaly jejího duchovního života, přijala také poselství určená dnešnímu světu.

Duch svatý zahájí svou vládu toho dne, kdy v srdcích začne vládnout bolestná obět Kříže. Dokud nevládne v duších Kříž, nemůže tam vládnout Duch svatý. (Květen 1901)

* * *

Jestliže duše cestou začínají být liknavé, jestliže uhasíná jejich vnitřní světlo, je to vina kněží. Brány božského sdělování, které vedou do mystického života, se zavírají. A proč? Na základě apatie v mých službách, pro neobstatek znalostí v tomto oboru, protože chybí zasvěcené vedení duší, protože kněží nemají ducha oběti a neobstatečně milují...

Svět vyvolal velký průlom do kněžských srdcí a ty znáš velký počet neřestí, které tohoto hrůzu budícího nepřítele doprovázejí: nadměrný kontakt s tvory vede k ochlazení horlivosti, neobstatek vnitřní a vnější ubranosti vede k vlažnosti. Kam vstupuje svět, odtud odchází Duch svatý. Když Duch svatý opustí duši kněze, stává se z ní troska, protože má-li někdo nejen nezbytnost, ale nejpřísnější povinnost žít a »dýchat« v Duchu svatém, pak je to kněz. Běda knězi, který se zakoření v hmotných věcech, může se pokládat za ztraceného. V rozptýlené duši, v srdci, které se nemodlí a neumrtvuje, děje se to velmi rychle. Kvůli své ďábelské nenávisti vůči Církvi mří Satan své jedovaté šípy na tento bod, který má velký význam pro mnoho duší a pro kněze samotného. Jeho úsilí je zaměřeno k tomu, najít skulinu, kterou může svět jakoukoliv formou proniknout do kněžského srdce.

Pak začne pro tuto nešťastnou duši přechod na velmi příjemné svahy, které vedou k hříchu.

(Únor 1907)

* * *

V míře, v jaké vládne Duch svatý, ztrácí se smyslnost, do které stihuje svět. Kříž nezapustí kořeny nikdy, jestliže Duch svatý nepřipraví pro to půdu. Proto se ti zjevil Duch svatý dříve, než jsi měla vidění Kříže. Proto je Duch svatý v čele apoštolátu Kříže.

Hlavním plodem mystického vtělení je království Ducha svatého, který má vypudit materialismus. (19. 2. 1911)

* * *

Moje Srdce je zamouceno, když moji služebníci spí. Při mnoha příležitostech jsou právě oni ti první, kdo se smířují s povrchní zbožností; nepřispívají k tomu, aby Kříž pronikl do duší, a ještě méně jim ukazují Ducha svatého. Říkám to znovu s vnitřní důvěrností: rutina pronikla hluboko do svatyně. Úcta »k Duchu a pravdě« v mnoha společnostech zcela vyhasla. Kdyby moji služebníci ještě jednali v Duchu svatém, kdyby ještě přikládali velkou cenu vnitřnímu životu! Kdyby sami měli vnitřní život a v Duchu svatém jej předávali! Pak by Církev znovu rozkvetla ve své původní síle.

(21. 2. 1911)

* * *

Kdyby se duše nechaly vést Duchem svatým, zcela by se jich zmocnil. Moji svatí pak budou čtnější: Církev má možnost volby a svět se změní.

(24. 2. 1911)

Jestliže je svět nevděčný ke mně, o to více je nevděčný vůči Duchu svatému! A proto bych chtěl, aby na konci časů zazářila jeho vznešenost... Jedna z nejstrašnějších vnitřních bolestí mého Srdce spočívá v této nevděčnosti, která se táhne celou dobu a která dřívější úctu nahradila modloslužbou, takže člověk se klaní sám sobě a úplně zapomíná na Ducha svatého. V této poslední době si zřídila smyslnost své království na tomto světě. Tento smyslný život uhasíná světlo víry v duších. Proto je třeba více než kdykoliv jindy, aby přišel Duch svatý a zničil Satana, který tímto způsobem pronikl do Církve.

(Ledec 1915)

* * *

Tím, že sešlu světu nové Letnice, chci, aby se zapálil, aby se očistil, aby se světlem a ohněm Ducha svatého osvítil, zanítil a očistil. Poslední etapa světa bude poznamenána zvláštním způsobem vylitím Ducha svatého. On chce vládnout v srdcích na celém světě, nikoliv pro slávu své osoby, nýbrž aby Otec byl milován, aby o něm vydával svědectví, neboť jeho sláva je slávou celé Trojice.

(Ledec 1916)

* * *

Pro tyto poslední časy, které jsou určeny pro vládu Ducha svatého a konečné vítězství Církve, byla zachována úcta k utrpění a osamocení Marie, milované Nevěsty Ducha svatého. Maria byla při svém mučnickém utrpění udržována při životě jen mocí a silou Ducha svatého. Maria žila zázračným

a obdivuhodným způsobem, aby zasloužila nezbytné milosti pro své mateřství ve prospěch lidstva. Ona žila, aby vydávala svědectví o mém lidství, tak jako Duch svatý svědčil o mém božství. Ona žila, aby svým způsobem byla viditelným nástrojem Ducha svatého ve vznikající Církvi, když ON působil zcela duchovně a na božské úrovni. Ona žila, aby této jediné a pravé Církvi poskytovala první potravu, a zasloužila si tak titul *Těšitelka, Rannice, Útočiště svých dětí pro nebe*.

Přišel čas, aby se synové osvědčili skutečně jako synové a tomu Srdci, které bylo rozbito velmi bolestným mučednictvím, prokazovali úctu za mučednictví, které Maria protpěla kvůli jejich blaženosti. V tomto mučednictví Maria získala milosti pro všechny i pro jednoho každého. Nastala doba, aby se jí dostalo díky. (Červen 1917)

* * *

Řekni papeži, že je mou vůlí, aby se na celém světě ustavičně vysílaly k Duchu svatému prosby o mír a jeho vládu. Jenom Duch svatý může obnovit tvář země; on přináší do srdcí světlo, jednotu a lásku.

Svět se potácí ve trátech, protože se vzdálil od Ducha svatého. V tom má původ všechno zlo, kterým svět strádá. Léč spočívá v NĚM. On je Těšitel, původce všech milostí, svazek jednoty mezi Otcem a Synem. On je také nejvyšší Smířitel, protože ON je Lásky, nestvořená, věčná Lásky.

Všichni ať hledají útočiště u Ducha svatého, protože nachází období jeho vlády: tato poslední etapa světa patří zřetelně jemu, aby on byl ctěn a oslavován. Církev má o tom kázat, duše jej mají milovat a celý svět mu má být zasvěcen. Pak přijde mír a současně mravní a duchovní reakce, která bude větší než zlo, které utiskuje zemi.

Pokračování na str. 14

Pokračování ze str. 13

Tohoto Ducha je třeba okamžitě vzývat modlitbami, pokáním a slzami a vroucně toužit po jeho příchodu. On přijde. Já jej znovu sešlu, a to způsobem viditelně patrným z jeho působení, který uvede svět do úžasu, a Církev bude nabádat ke svatosti. (Září 1918)

* * *

Já spěchám vždy v pravý čas a při nejlepší příležitosti v každé epoše světa na pomoc bojující Církvě. A v těchto těžkých dobách potřebuji moji kněží božskou pomoc, aby odolali útokům nepřitele, aby odrazili svět, který pronikl až do svatyně, aby zmenšili budoucí zlo, aby potěšili mé Srdece a oslavovali Otce tím, že stále více očišťují a posvěcují členy mé milované Církvě.

Jak jsem ti řekl, na moji Církev přijdu ještě horší časy, ona potřebuje svaté kněze a služebníky, kteří jí umožní triumfovat nad jejími nepřáteli: evangeliem pokoje, odpuštění a bliženské lásky a mým učením o lásce, která přemáhá svět.

Potřebuji armádu svatých, ve mne proněžených kněží, ze kterých vyzařuje ctnost a kteří přitahují duše vůči Ježíše Krista. Potřebuji jiná »JÁ« na zemi, která tvoří v mé Církvě jediné »JÁ« skrze jednotu cílů, úmyslů a ideálů, s jedinou vůlí spojenou s vůlí mého Otce, s jedinou duší v Duchu svatém, potřebuji jednotu v Trojici skrze povinnost, spravedlnost a lásku. (29. 12. 1927)

* * *

Ale kolik je kněží, kteří na to nemyslí, kteří o tom neuvažují, kteří se nezazývají o to, aby toho dosáhli? Berou nesrovnatelnou důstojnost kněžství jako každé jiné materiální povolání. Ale to není vytožený a svatý cíl kněžství, neboť ten spočívá v dokonalém proměňování ve MNE skrze lásku, skrze ctnosti...

To je důvod, proč se rozmáhají všechna zla, na která si ve své Církvě musím stěžovat. Chybí jí přeměna jejích kněží ve MNE. V jak odlišném stavu by se nacházel lid, národy a duše, kdyby tomu tak skutečně bylo! Tím, že moji kněží se stali materialistickými, pocítují lidé nedostatek Božího vlivu, který by jim kněží měli zprostředkovat, a oni padají a klesají skrze snyšnost do nedostatku víry a do bezedných propastí zla.

Že získal ďábel v mé vinici půdu, je proto, že chybí skutečně svatí dělníci na této vinici. Je to kvůli vlačným, rozptýleným, zesvětštělým, sekularizovaným kněžím, kteří se dali uchvátit duchem času, aniž by mu kladli odpor, aniž by si dělali násilí a aniž by se starali o to, o co se vlastně mají starat: jak se přetvořit ve MNE.

(31. 12. 1927)

* * *

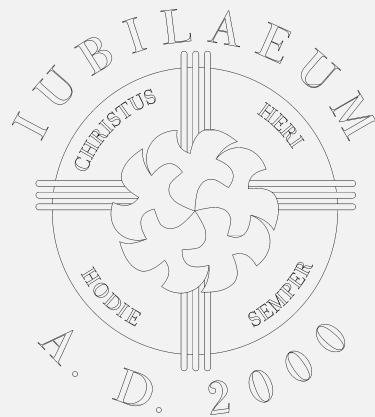
Chci se v mých kněžích znovu vrátit na svět. Chci ve světě obnovit duše tím, že se jim dám spatřit v mých kněžích. Chci dát své Církvě mocný impuls tím, že jako v nových Letnicích vložím Ducha svatého do mých kněží.

(5. 1. 1928)

* * *

Dal jsem se za obět zvláště pro ně a modlil jsem se jen za to, aby zůstali v lásce – a aby v lásce byli spojeni. Když toužím po tom, aby se lidé navzájem milovali, oč více pak chci, aby se kněží navzájem milovali a abych si v tom šiku zvláště vyvolených nemusel stěžovat na nenávisť, sváry, rozdělení, rozpory ve vůli a v citech, na všechnu tu bídu, která vede k vychludnutí a vlačnosti srdcí.

Toto rozdělení v Církvě je samo o sobě strašné zlo, které může vést až k rozkolu. Co mé Srdece nejvíce mučí a čeho nejvíce lituji je, že kněží, když se vzdalují od mého přikázání »Milujte se!«, zapomínají také, že tato slova jsem vyslovil

KALENÁŘ VELKÉHO JUBILEA NA MĚSÍC ZÁŘÍ 2000

3. září – XXII. neděle v mezidobí – bazilika sv. Petra, beatifikace papežů Jana XXIII. a Pia IX.

8. září – pátek – svátek Narození Panny Marie, slavnostní připomínka narození Matky našeho Pána ve vztahu k narození našeho Spasitele

10. září – neděle – XXIII. neděle v mezidobí – bazilika sv. Petra, mše svatá, Jubileum univerzitních učitelů

14. září – čtvrtek – svátek Povýšení Svatého Kříže – procesí z baziliky Sv. Kříže Jeruzalémského k bazilice sv. Jana v Lateránu, nešpory v arménském a antasdanském ritu

15. září – pátek – otevření Mezinárodního mariologického kongresu

17. září – neděle – XXIV. neděle v mezidobí – Jubileum třetího věku

24. září – neděle – XXV. neděle v mezidobí – mše svatá na závěr Mezinárodního mariologického kongresu

zvláště pro své kněze, kteří jsou lidmi a kteří jsou podrobni lidským vášním.

Když jsem řekl, že se poznají jako moji podle toho, že se milují, znamená to, že když vychladnou a je mezi nimi vidět nedostatek lásky, jsou pro lidi pohoršením a již nemohou být pokládáni za mé učedníky...

To, na co si tobě stěžuji, je velice lidské: toto rozdělení mezi údy mé Církvě, které vede k velkému a hlubokému zlu, které mohu změřit jen já sám. Je to sestup do světa; ale moji kněží nejsou z tohoto světa, nesmí být z tohoto světa, nesmí se řídit zásadami tohoto světa. Je tolik hmotných věcí, tolik vin a vášní v tomto světě, od kterých se musí

moji kněží držet zdaleka! Rozdělení, strach z lidí, žárlivost, seberealizace uvádějí srdce na scostí: to všechno přichází od tohoto světa.

Papež, kardinálové, pastýři a kněží, celá církevní hierarchie tvoří jeden jediný božský »blok«, jednu skálu apoštola Petra, skálu, od které se odrážejí vlny světa a mých nepřátel. Ale tento pevný blok musí být jeden; on nesmí být rozdělený, protože odtud, z jednoty, čerpá svou božskou sílu proti celému peklu. A to proto, že jej chrání jednota Nejsvětější Trojice.

(Duben 1928)

Podle Maria heute 7-8/2000
Předložil –lš-

Břevnovský klášter, sobota 16. 9. 2000 od 9.00 hod. – **setkání s českými benediktin-kami žijícími v zahraničí.** Zveme všechny ženy a dívky, které mají zájem o benediktinskou spiritualitu. Oběd je zajištěn, pro mimopražské je i možnost přenocování. Bližší informace a přihlášky na tel. 02/20 40 61 11.

Exerciční dům při Kapucinském klášteře v Praze na Hradčanech pořádá 18. – 22. září DUCHOVNÍ CVIČENÍ PRO MUŽE A ŽENY.

Dovíte se, proč konat exercicie, základní pravidla modlitby, bude příležitost ke společným modlitbám, rozjímání, mši sv. Příjezd na exercicie je v první uvedený den v 17.00 hod. a zakončení poslední den po obědě. Vede prof. otec Dr. M. Zedníček.

Téma: Kontakt s Bohem. Cena pobytu je 750 Kč (ubytování a plná penze). Platí se při nástupu. Přihlášky posílejte pouze písemně na adresu: EXERCICIJNÍ DŮM, Loretánské nám. 6a, 118 00 Praha 1 – Hradčany, nebo na e-mail: klimkova@volny.cz.

Řím – Assisi – 16. 10. – 21. 10. – 4 990 Kč!
Izrael – letecky – polopenze, *** hotel, pojištění, 23. 10. – 30. 10. – 20 490 Kč!
Izrael – letecky – polopenze, *** hotel, pojištění, 30. 10. – 6. 11. – 20 490 Kč!
Mexico – Guadeloupe, Mexico City, Popocatepetl, Aztékové, pyramidy, Teotihuacán, Tula, Taxco aj. – 6. 12. – 14. 12. – 29 990 Kč!
Avetour – Jiří Chválek, Fr. Kupky 445, Dobruška 518 01, tel./fax 0443/219 29, mobil 0602 441 670.

verité

VĚRITĚ
 Konviktská 16
 110 00 Praha 1

Cestovní kancelář specializovaná na poutě do Medjugorje sděluje, že vzhledem k vizové povinnosti od 1. 10. 2000 jsou změny v termínech poutí:

5. 9. – 12. 9. 2000 (zůstává); 24. 9. až 30. 9. 2000 (nový termín), ruší se oba termíny v říjnu a zůstávají pouze 5. 12. až 11. 12. 2000 a 27. 12. – 2. 1. 2001.

Ceny prosincových poutí: 1940 Kč + 900 Kč (vízum) + nocleh (10 + 3 DEM za noc, 4 noci). Vízum vyřídíme ve Vídni.

Milé dívky, jestliže uvažujete o zasvěceném životě, zveme vás na naše útraty do švýcarského kláštera, abyste mohly poznat zasvěcený život sester kapucinek. Může se jednat o nejkrásnější a nejdůležitější rozhodnutí vašeho života. Bližší informace: Kloster Leiden Christi, 9108 Jakobsbad, Schweiz-Suisse.

Festival duchovní hudby sv. Cecilie Ústí nad Orlicí – 5. ročník

1. část – sobota 30. 9. 2000 v 13.30 hod. děkanský kostel. Vystoupí chrámoví varhaníci a prof. Václav Uhlíř s Orchestra d'Archi (J. V. Vaňhal – Koncert F dur pro varhany a orchestr).

2. část – sobota 7. 10. 2000 v 13.30 hod. – děkanský kostel. Vystoupí vybrané chrámové sbory. Na závěr bude společně zpívaná mše svatá k Panně Marii Růžencové, kterou bude celebrovat J. Exc. Mons. Josef Kajnek, pomocný biskup královéhradecký.

Můžete nám pomoci?

Sestry Apoštolátu sv. Františka děkují všem dárčům, kteří se podílejí na první etapě oprav kapele sv. Václava, a konventu sester v Praze 6-Dejvicích. Omlouváme se zároveň těm z nich, u kterých se nám nepodařilo zjistit adresu, a proto prosíme, pokud potřebujete potvrzení o daru, sdělte nám laskavě adresu. Prosíme dále naléhavě o finanční pomoc pro druhou etapu oprav konventu pro ošetřování našich starších a nemocných sester. Jde o rozvod vody, kanalizace, elektřiny, další stavební úpravy a zajištění statiky. Finanční dary můžete zasílat na č. účtu u Komerční banky a.s. v Praze 6: 19-8473380257/0100, nebo zatelefonovat, abychom Vám mohly zaslat složenku.

Vám všem, kteří se na tomto díle podílíte, vyprošujeme Boží požehnání, ochranu Panny Marie a prosíme, aby Pán odměnil štědrost Vašich srdcí.

Sestry Apoštolátu sv. Františka
 Proboštská 3, 160 00 Praha 6
 Tel. 02/312 32 17

SDĚLENÍ PRO AKC. 1. IF MORAVIA INVEST, A. S. V LIKV. OSTRAVA

Jeden ze tří soudů proběhl pro 1. IFMI příznivě. Neznamená to ale, že obžalovaní skutečně zaplatí. Je nutno dále čekat. Nepište a netelefonujte. Zbytečně budete plýtvat penězi. Nic jiného se nedozvíte. Příští zpráva do 30. listopadu 2000. Likvidátor.

Medjugorje 24.–30. 9. 2000, Řím-Milénium 2.–8. 11. 2000. KCK Misie, Masarykovo nám. 46, 751 03 Brodek u Přerova. Tel.: 0641/ 74 11 50.

Liturgická čtení

Neděle 3. 9. – 22. neděle v mezidobí

1. čt.: Dt 4,1–2.6–8
 Ž 15 (14), 2–3a.3b–4.5bc Odp.: 1a
 2. čt.: Jak 1,17–18.21b–22.27
 Ev.: Mk 7,1–8.14–15.21–23

Pondělí 4. 9. – ferie

1. čt.: 1 Kor 2,1–5
 Ž 119 (118), 97.98.99.100.101.102 Odp.: 97a
 Ev.: Lk 4,16–30

Úterý 5. 9. – ferie

1. čt.: 1 Kor 2,10b–16
 Ž 145 (144), 8–9.10–11.12–13ab.13cd–14 Odp.: 17a
 Ev.: Lk 4,31–37

Středa 6. 9. – ferie

1. čt.: 1 Kor 3,1–9
 Ž 33 (32), 12–13.14–15.20–21 Odp.: 12b
 Ev.: Lk 4,38–44

Čtvrtek 7. 9. – nez. pam. sv. Melichara Grodeckého

1. čt.: 1 Kor 3,18–23
 Ž 24 (23), 1–2.3–4ab.5–6 Odp.: 1a
 Ev.: Lk 5,1–11

Pátek 8. 9. – svátek Narození P. Marie

1. čt.: Mich 5,1–4a, nebo Řím 8,28–30
 Ž 13 (12), 6ab.6cd Odp.: Iz 61,10
 Ev.: Mt 1,1–16.18–23

Sobota 9. 9. – nez. pam. sv. Petra Klavera, nebo nez. sobotní pam. P. Marie

1. čt.: 1 Kor 4,6–15
 Ž 145 (144), 17–18.19–20.21 Odp.: 18a
 Ev.: Lk 6,1–5

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	3.9.	4.9.	5.9.	6.9.	7.9.	8.9.	9.9.
Antifona	919	934	949	964	980	1493	1666
Žalm	784	783	783	784	784	783	783

Ranní chvály:

Hymnus	920	935	949	964	981	1494	1666
Antifony	920	935	950	965	981	1494	1014
Žalmy	921	936	950	965	981	813	1014
Kr. čtení a zpěv	923	938	953	969	985	1495	1668
Antifona k Zach. kantiku	713	939	953	969	985	1495	1669
Prosby	924	939	953	969	985	1655	1655
Záv. modlitba	713	939	954	970	1493	1495	1656

Modlitba během dne:

Hymnus	925	940	954	970	986	792	1018
Antifony	925	940	955	971	987	1495	1019
Žalmy	926	940	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	927	943	957	973	989	1496	1021
Záv. modlitba	713	943	957	973	990	1495	1022

Nešporý:

SO

Hymnus	915	929	944	959	975	991	1497	1024
Antifony	916	929	945	960	976	992	1498	1025
Žalmy	916	930	945	960	976	992	1661	1025
Kr. čtení a zpěv	918	933	947	962	979	995	1498	1027
Ant. ke kant. P. M.	713	713	948	962	979	995	1498	714
Prosby	918	933	948	963	979	995	1664	1028
Záv. modlitba	713	713	948	963	980	1493	1495	714
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238

MCM s. r. o. nabízí...

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:

Maticie cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1

PROSBY VĚŘÍCÍCH

(PRAECES FIDELIUM) – I. A II. DÍL

Pro liturgickou potřebu vydalo děkanství Kyjov v Matici cyrilometodějské dvousvazkovou knihu přímluv, kterou je zde možno také objednat a zakoupit. Svazky jsou prodejné pouze jako komplet.

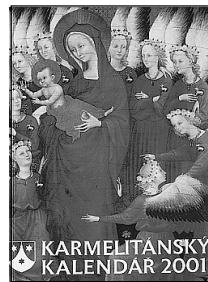
Obsahem prvního svazku jsou prosby na každý den liturgického mezidobí. Druhý svazek je určen na dobu adventní, vánoční, postní a velikonoční. Je doplněn prosbami pro svátky svatých a za zemřelé.

Váz., A5, I. díl – 216 stran, II. díl – 248 stran,
cena kompletu 290 Kč

KARMELOTÁNSKÝ KALENDÁŘ 2001

Podtitul jej charakterizuje jako „čtení pro poučení i pro zábavu“. Obsahuje kalendárium s kulturním kalendářem, řadu ukázek z beletrie i poezie s citlivě voleným výtvarným doprovodem, hodnotné informativní texty pro poučení i perličky pro zasmání.

Karmelitánské nakladatelství, brož., A5,
144 stran, 45 Kč

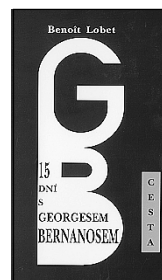

Benoît Lobet:

15 DNÍ S GEORGESEM BERNANOSEM

Bernanos byl významný francouzský spisovatel počátku 20. století, jeho nejznámější dílo nese název „Rozhovory karmelitek“. B. Lobet se zamýšlí nad patnácti vybranými úryvky z románů G. Bernanose a předkládá k nim své komentáře.

Cesta, brož., 110 x 190 mm,
100 stran, 49 Kč

Véronique Pinardonová, Jean Bulbeau:

15 DNÍ S LUDVÍKEM GRIGNIONEM Z MONTFORTU

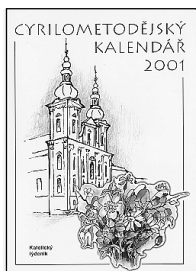
Poselství sv. Ludvíka Grigniona je stále aktuální, ačkoliv jeho pozemský život je ohraničen roky 1673–1716. Publikace nás spolu s citací některých míst stěžejních děl tohoto světce provází po patnáct dní při rozjímání nad základními skutečnostmi víry a duchovního života.

Cesta, brož., 110 x 190 mm, 112 stran, 49 Kč

CYRILOMETODĚJSKÝ KALENDÁŘ 2001

Ilustrovaná kalendářní část; dále celoroční četba v měsíčních blocích přibližující jubilanty, jejich volbu životních hodnot a stylu, množství literárních ukázek, medailonků, citátů, bonmotů, ba i receptů a praktických rad; v závěru informace o některých institucích katolické církve (např. papež, apoštolská nunciatura v ČR, Česká biskupská konference, jednotlivá biskupství, řeholní řády a kongregace v ČR, církevní školství, Česká katolická charita aj.).

Katolický týdeník s.r.o., brož., A5,
208 stran, 55 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

Placeno převodem
706 035

Novinové vřplátne

Odesílatel:

Maticie cyrilometodějská s. r. o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

Světlo – týdeník Maticie cyrilometodějské. Vydává Maticie cyrilometodějská v Olomouci, Cernochova 7 – IČO 533866. Tiskne nakladatelství Maticie cyrilometodějská, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bídný v oblasti víry a mravi. Neznamená to však, že vydávatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyzádané nezveřejněné příspěvky nevracíme. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: svetlo@ova.inacet.cz; http://www.ova.inacet.cz/ svetlo). Registrace značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno oblasní správou pošt v Ostravě č. j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. OBJEKTY VYŘÍ- ZUJE ADMINISTRACE TÝDENÍKU. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 83; podávání novinových zásilek povoleno SE, s. p. ZSR Bratislava, č. j. 3335-ORČ zo dňa 21. 5. 1996.